Új Hajtás

A KÁRPÁTALJAI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZ LAPJA 2004. IX. évfolyam, 7. szám. Október

Maradj velünk, Uram!
Eucharisztikus év a világegyházban (2. o.)

„Tegyétek, amit mond!"
Magyarok Nagyasszonya ünnepén a székesegyházban (3. o.)

„Jól megtanuljunk élni, halni tőle"
Megemlékezés Szent Ferenc boldog haláláról (3. o.)

A hívekhez és minden jóakaratú emberhez
Majnek Antal püspök felhívása az ukrajnai elnökválasztás kapcsán (4. o.)

Te hiszel a születés utáni életben?
A hívő és a szkeptikus (6. o.)

A Szentlélek egyik mai válasza
A Fokoláre mozgalomról (6-10. o.)

Ahol versenyszerűen űzik a szeretet sportját
Loppianói élmények (9-10.)

Az Isteni Irgalmasság tanúságtevői
Magyar kápolnát szenteltek Lengyelországban (11. o.)

Találkozni öröm, egymással kapcsolatot tartani felelősség
Háló találkozó Kárpátalján (12. o.)

Aki „profi" a szeretetben
Életünk eredeti oka és végső célja (16. o.)

A „Szent harmadik" jelenléte
Házaspárok imája (17. o.)

Eucharisztikus év a világegyházban

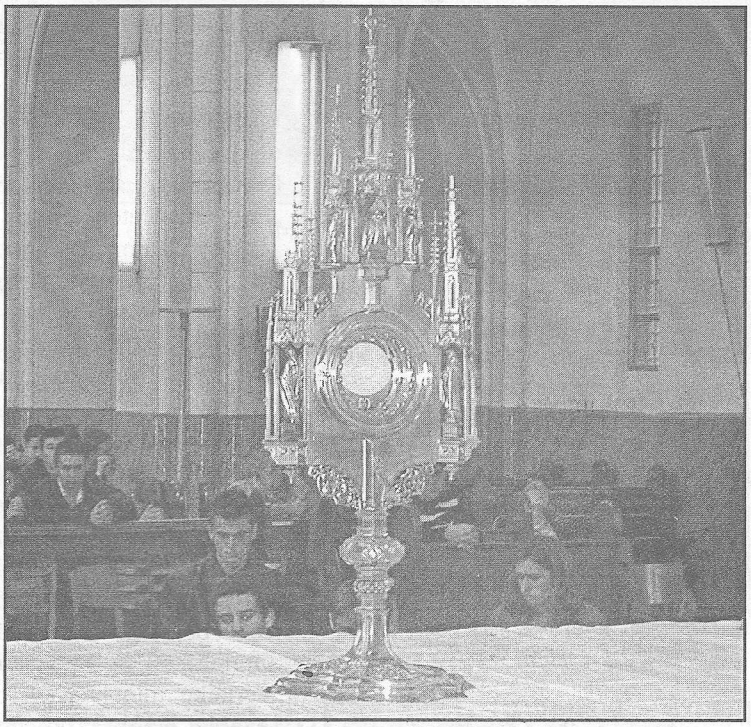

Szent Ferenc ünnepe Nagyszőlősön

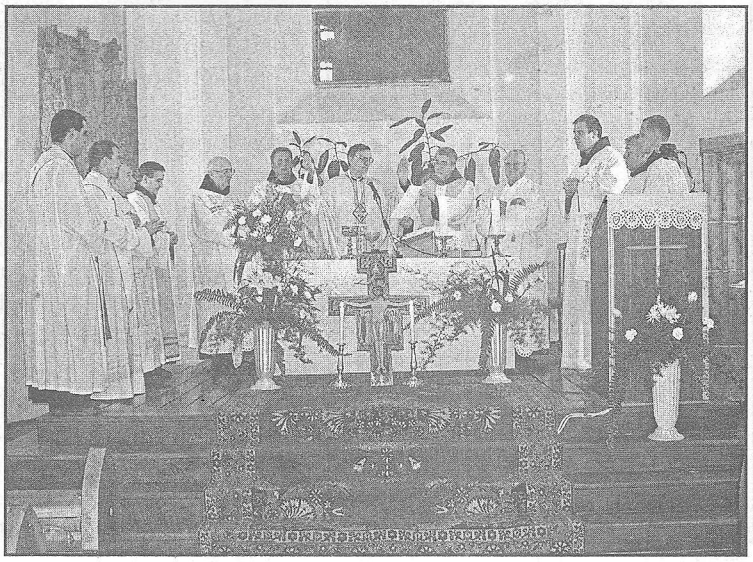

A TARTALOMBÓL:

Maradj velünk, Uram! . . . . .2. o.
Magyarok Nagyasszonya ünnepe . . . . . .3. o.
Tranzitus Nagyszőlősön . . . .3. o.
Felhívás az elnökválasztás kapcsán . . . . . .4. o.
Imaoldal . . . . . .5. o.
Magyar kápolnát szenteltek Lengyelországban . . . . . .6. o.
Interjú Majnek Antallal . . . .7. o.
„Egy nemzet vagytok" . . . .8-9. o.
Loppiano . . . . . .10-11. o.
Hírek . . . . . .12-13. o.
Szentek . . . . . .14. o.
Életige . . . . . .15. o.
Kinga nővér gondolatai . . .16. o.
Házaspárok imája . . . . . .17. o.
Mese . . . . . .18. o.
Rejtvények . . . . . .19. o.
Humor . . . . . .20. o.

Lapunk jelenlegi száma 2004. október 20-án jelent meg.

Új Hajtás

A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja

Szerkesztőbizottság:
Majnek Antal (elnök), Pápai Zsuzsanna (főszerkesztő), Cserbánics Adrienn, Popovicsné Palojtay Márta, Riskó Marianna (szerkesztők).

Tördelőszerkesztő:
Popovics Pál

Olvasószerkesztő:
Barkáts Alice

A szerkesztőség címe:
89600. Munkács, Mira u. 5.

Engedélyszám:
3T 199

Készült:
Roman Povcs nyomdájában, Ungváron

Maradj velünk, Uram!

Eucharisztikus év a világegyházban

Október 10-én, vasárnap a Szentatya megnyitotta az eucharisztikus évet, s apostoli levelet küldött az egész Egyház számára: *„Mane nobiscum, domine – Maradj velünk, Urunk!"*

Apostoli levelében a pápa erre figyelmeztet: az Eucharisztia évében a keresztényeknek még erőteljesebben kell tanúságot tenniük Istennek a világban való jelenlétéről, előmozdítva a párbeszéd kultúráját, a közösségvállalást, a szolidaritást, így megteremtve a béke nagy iskoláját.

Az új apostoli levél az emmauszi tanítványok evangéliumi elbeszéléséből indul ki, amelyben a feltámadt Jézus, anélkül, hogy felismernék, a Jeruzsálemből Emmausz felé tartó tanítványok mellé szegődik útitársnak. Amikor leszáll az est, a tanítványok kérlelik őt: „Maradj velünk, Uram, mert esteledik már!" (vö. Lk 24,29). Jézus az Igét, a Szentírást magyarázza a tanítványoknak, de a találkozás akkor válik teljessé, amikor az Ige fényénél megjelenik az a fény, amely „az élet kenyeréből" fakad, s amely a nagy ígéret beteljesítése: „Íme, én veletek vagyok mindennap, a világ végéig" (vö. Mt 28,20).

„Így az emmauszi tanítványok ikonját szemlélve elmélyülünk az Eucharisztia titkában, amely az egyház életének a középpontja" – írja a pápa. Ezért hirdette meg az Eucharisztia évét.

Az elmúlt évben megjelent *Ecclesia de Eucharistia – Az Egyház az Eucharisztiából él* kezdetű enciklikájában a Szentatya ezt írja: „Az Eucharisztia Jézus üdvözítő jelenléte a hívők közösségében és mint lelki táplálék az Egyház legdrágább kincse, amit csak magáénak mondhat történelmi zarándokútján."

Az enciklika további részében hitünk drága kincsének felfoghatatlan titkát járja körbe, melyet az ember mégis hálával és csodálattal fogadhat a szívébe. Az Eucharisztia ugyanaz ma is, mint megváltásunk történetének kezdetén: „Újra látjuk Jézust, aki elhagyja az utolsó vacsora termét, a várost, és tanítványaival a Kidron patakon át az Olajfák hegyére megy. Abban a kertben még élnek nagyon öreg olajfák. Egyik-másik talán tanúja annak, ami lombja alatt történt azon az estén, amikor Krisztus halálos szomorúsággal imádkozott, és „verítéke mint vérnek cseppjei hullott a földre" (Lk 22,44). A vér, amely kevéssel előbb az Eucharisztia szentségében az üdvösség italaként átadatott az Egyháznak, most kezd kiontatni; kiontása a Golgotán teljesedik be, ahol megváltásunk eszközévé válik."

„Ha visszatekintve papi, püspöki, pápai életemre az Eucharisztiára gondolok, emlékezetemben önkéntelenül is megelevenedik oly sok óra és hely, amikor és ahol misézhettem. Eszembe jut ... az egész világ sok bazilikája és temploma. Bemutathattam a szentmisét hegyi ösvények mellett, tó- és tengerpartokon álló kis kápolnákban; miséztem stadionokban, városok főterein épített oltárokon... Az Eucharisztia ünneplésének e sokféle helye nagyon megéreztette velem az Eucharisztia egyetemes, sőt kozmikus jellegét. Igen, kozmikus jellegét! Mert ha a szentmisét egy vidéki templomocska kicsi oltárán mutatjuk is be, az Eucharisztiát mindig bizonyos értelemben a világ oltárán ünnepeljük. Az Eucharisztia egyesíti az eget és a földet. Magában foglalja és áthatja az egész teremtést. Isten Fia azért lett emberré, hogy helyreállítsa az egész teremtést egy olyan tettel, amely a legnagyobb dicsőítése Annak, aki a semmiből teremtette a világot. És így ő, az örök főpap, amikor tulajdon vérével belép az örök szentélybe, visszaadja a Teremtőnek és Atyának az egész megváltott teremtést. Az Egyház papi szolgálata által teszi ezt a legszentebb Szentháromság dicsőségére. Valójában ez a hit misztériuma, mely az Eucharisztiában valósul meg: az Isten keze által teremtett világ Krisztustól megváltottan visszatér Hozzá."

A Magyar Kurír és az Ecclesia de Eucharistia kezdetű enciklika alapján

„Tegyétek, amit mond!"

Magyarok Nagyasszonya ünnepén a székesegyházban

Az egyházmegyénkben meghirdetett jubileumi év soron következő ünnepségére került sor október 8-án, Magyarok Nagyasszonya ünnepén Munkácson, a székesegyházban. A szentmisét Majnek Antal püspök celebrálta az egyházmegye papjaival együtt. Szentbeszédében a püspök atya Máriáról beszélt, aki magyar nemzetünknek, az egész világegyháznak és minden embernek is anyja. Az igazi Mária-tisztelet mindig Jézusra mutat, ő mindig Jézushoz akar vezetni minket. Tőlünk, gyermekeitől ennyit kér, amikor Jézusra tekintünk: „Tegyétek, amit mond!"

Felolvasták a Szentatya levelét is az egyházmegye hívei számára a jubileumi évre engedélyezett búcsúkról, mikor és milyen feltételekkel lehet azokat elnyerni (a levél megtalálható lapunk előző számában).

A szentmise végén a püspök atya bejelentette: Szentatyánk, II. János Pál pápa eucharisztikus évet hirdetett meg, amely október 10-én kezdődik a Mexikóban tartott 38. Eucharisztikus Világkongresszussal. A püspök atya azt kérte, az egyes egyházközségek szentségimádások és egyéb programok megszervezésével kapcsolódjanak be ebbe az egész világegyház számára meghirdetett eucharsztikus évbe. A székesegyház felszentelésének 100. évfordulója alkalmából kéthavonta szervezett ünnepi programokon is az Oltáriszentség kerül a középpontba. Az első szentségimádási napra aznap, a szentmise után került sor a püspök atya, a papok és a hívek részvételével.

A püspök atya a szentmise végén két, Máriát ábrázoló vándorszobrot áldott meg, melyek az egyházmegye családjai, egyházközségei között fognak körbejárni, hogy ezzel is erősítsük iránta való tiszteletünket, és arra kérjük, segítse elmélyíteni szeretetünket Jézus iránt.

Az ünnepi szentmisét a viski gyerekkórus éneke tette még szebbé plébánosuk, Hidász Ferenc OFM vezetésével.

PZS

„Jól megtanuljunk élni, halni tőle"

Megemlékezés Szent Ferenc boldog haláláról Nagyszőlősön

A nagyszőlősi hívek közül bizonyára sokak emlékezetében él az a tizenöt évvel ezelőtti október eleji nap, amikor a pár hónapja érkezett kis ferences közösség a szőlősi hívek körében a frissen megtisztított templomban megünnepelte Szent Ferenc tranzitusát. „A még világítás nélküli, kormos, piszkos templomfalak között a gyertyafény és a már rég nem hallott, elfeledett gregorián dallamú ének olyan meghittséget eredményezett, hogy a ferencesek nemcsak megrendítették a szőlősieket, de végképp belopták magukat a hívek szívébe" (Új Hajtás, 2004/5. szám).

Azóta már sokszor felcsendült ez a dallam, és mindig újra megtelik a templom a hívekkel, hogy a ferences közösséggel együtt emlékezzenek meg a szent rendalapító boldog haláláról. Idén a tizenöt éves évforduló alkalmából programsorozatot szervezett a nagyszőlősi ferences rendház; ennek záróakkordja volt ez a bensőséges hangulatú szertartás. A templom megtelt a különböző helységekből idezarándokló hívekkel, az oltárt pedig a nagyszőlősi és szerednyei ferences közösség tagjai, valamint számos egyházmegyés pap vette körül. Az ünnepi szentmise főcelebránsa Majnek Antal püspök atya volt, aki tizenöt évvel ezelőtt a ferences misszió tagjaként érkezett Szőlősre, majd püspökké való kinevezéséig annak vezetője volt. A szentmise után a hívek virággal köszöntötték lelkipásztoraikat, köszönetet mondva a tizenöt év szolgálatáért, helytállásáért.

Majd a Tranzitus szertartása következett. A csodálatosan szép énekek és zsoltárszövegek különösen most, mindenszentek és halottak napja felé közeledve kapnak különös jelentőséget. Szent Ferenc halála valóban boldog volt, ami nem jelenti azt, hogy könnyek és fájdalom nélkül történt: „Fekszik a földön, hamu lett az ágya, búcsúzik tőle földi nap sugára, mellette állván sok jó kistestvére hullat könnyeket, hullat könnyeket". Őt is megsiratták, akik nagyon szerették, s ő sem hagyta el könnyen a földi létet. Az őt szerető Isten iránti szeretete, vágyakozása, az örök életben való nagy hite azonban boldoggá tette életét és halálát is. Ezért hangzik el az ének végén: „Boldog Ferencet énekszóval áldjuk, példája éltet, hogy a harcot álljuk, s jól megtanuljunk élni, halni tőle, míg eljön a nap, míg eljön a nap."

Pápai Zsuzsanna

(A fényképet lásd a címlapon)

FELHÍVÁS
a hívekhez és minden jóakaratú emberhez az ukrajnai elnökválasztás kapcsán

Krisztusban Kedves Testvérek!

Elnökválasztás előtt állunk. Vajon milyen legyen a hozzáállásunk a választásokat illetően: vagyis a keresztények hozzáállása – a polgároké, akik Ukrajnában élnek? A demokratikus társadalomban, ahol a közjóért az egész nép felelős, a választás nagyon fontos időszak, hiszen ilyenkor az embernek lehetősége van élni a jogával – választhat vezetőt. Gyakran kérdezik tőlünk, egyháziaktól, hogy milyen módon vehet részt az Egyház a választási folyamatban és a politikai élet egyéb tevékenységében, illetve, részt vehet-e egyáltalán? Meg szeretnénk osztani veletek gondolatainkat, hogy segítsünk minél jobban felkészülni erre a fontos napra.

Az Egyház az embereket jelenti, a klérus vezetésével, akik számára nem közömbös az állam elnökének megválasztása. Kötelességünk élni elnökválasztási jogunkkal. Természetesen nem akarunk konkrét személyt javasolni, vagy diktálni a választóknak, hogy kire szavazzanak, ezzel megfosztva őket szabad választási joguktól. Ellenkezőleg, tiszteletben tartva minden szavazónak a jogát, az a feladatunk, hogy segítsük az embereket a helyes döntés meghozatalában. Ahhoz, hogy lelkiismeretünknek megfelelően döntsünk, arra kell figyelnünk, hogy az elnökjelölt, aki magatartásával képviselni fogja az államunkat a világ előtt, megtartja-e a Tízparancsolatot, az Evangélium szellemében próbál-e élni és dolgozni, valamint betartja-e az erkölcsi alapelveket. Egy jelöltnek a következő tulajdonságokkal kellene rendelkeznie:

– becsületesség,
– igazságosság,
– emberség,
– bölcsesség,
– ésszerűség és józan ítélőképesség,
– a Szentírás szerint: Isten által megáldott házasságban kell élnie,
– olyan törvényhozás létrehozását indítványozza, melyben az Egyházunk megfelelő körülmények közt fejlődhet, törődjön a vallásszabadsággal, a nép jólétével és a környezet tisztaságával.

Nagy segítségünkre lehet a döntésben, ha ismerjük a jelölt múltját. Miben vett részt az elmúlt években, milyen tevékenységet folytatott, milyen eredményeket ért el, milyen érdekeket, ideológiákat támogatott korábban.

A jelöltnek példaképnek kell lennie a polgártársai számára, és tekintéllyel bírónak a világ országainak vezetői előtt.

Három tanácsot szeretnénk adni: először – mindenki feltétlenül vegyen részt a választásokon; másodszor – semmilyen módon ne hagyjuk magunkat befolyásolni; harmadszor – azokhoz fordulunk, akik felelősek a szavazatok beszedéséért és számolásáért: becsületesen, igazságosan végezzék feladatukat, ne éljenek vissza helyzetükkel.

Azt szeretnénk, ha az ukrajnai elnökválasztás a demokratikus normák betartásával folyna. Gondolkodjunk el a választások előtt azon, hogy milyen elnököt szeretnénk. Az Úr a teremtésben méltósággal és jogokkal ruházott fel minket, mert nekünk és az egész emberiségnek jót akart. Ez Isten törvényének betartása által valósulhat meg. Kérünk benneteket, kedves hívek, hogy imáitokban teljes szívvel forduljatok Istenhez, és kérjetek bölcsességet a helyes döntés meghozatalához, hogy ezzel magunknak és a hozzánk tartozóknak is méltó életet biztosítsunk. A személyes imán kívül a választás napjáig minden templomunkban imádkozni fogunk a szent liturgiában az igazságos elnökválasztásért, egy olyan személy megválasztásáért, aki Istennek a legtetszőbb, valamint Ukrajna fejlődéséért.

Isten áldása legyen rajtatok!

Munkács, 2004. október 8.

† Majnek Antal
munkácsi megyéspüspök
Zsarkovszki Péter
általános helynök

Ima az állam vezetőjének megválasztásáért

Szűz Mária, a katolikus és ortodox keresztény egyház legkedvesebb szentje! Neked adjuk át népünk szükségeit és saját gondjainkat. Mi közbenjárónk, hallgasd meg a nép könyörgéseit és imáit, és mint egykor, mikor a földön éltél, úgy most is, megdicsőülve a mennyben, könyörögj értünk. Könyörögj, hogy egész népünk egyedül Krisztus hitét ismerje el. Könyörögj, hogy Isten parancsolata, mely az Isten és embertárs szeretetére tanít, mindig legyen útmutatás népünknek a társadalmi életben. Nehéz megpróbáltatások időszakát éljük, ezért kérünk téged, védelmezője és pártfogója Ukrajna minden népének, különösen a magyar kisebbségnek, légy szószólónk Isten előtt és kérj áldást ránk, hogy megfelelő vezetőt válasszunk országunknak. Amen.

Az is egyik módja az élet feletti örömünknek, hogy gyakran gondolunk a halálra.

XXIII. János pápa

LASSÚ TÁNC

Nézted valaha, ahogy a gyerekek játszanak a körhintán?
Hallgattad, amint az esőcseppek földet érnek tompán?
Követted szemeddel egy pillangó szeszélyes röptét,
Nézted a tovatűnő éjben a felkelő nap fényét?
Lassítanod kéne.
Ne táncolj oly gyorsan.
Az idő rövid.
A zene elillan...

Átrepülsz szinte minden napodon?
S mikor kérded: „Hogy s mint?"
Meghallod a választ?
Mikor a nap véget ér, te ágyadban fekszel,
Tennivalók százai cikáznak fejedben?
Lassítanod kéne.
Ne táncolj oly gyorsan.
Az idő rövid...
A zene elillan...

Szoktad mondani gyermekednek, „majd inkább holnap"?
És láttad a rohanásban, amint arcára kiült a bánat?
Vesztettél el egy jó barátot, hagytad kihűlni a barátságot,
Mert nem volt időd felhívni, hogy annyit mondj: „Szia"?
Lassítanod kéne.
Ne táncolj oly gyorsan.
Az idő rövid.
A zene elillan.

Mikor oly gyorsan szaladsz, hogy valahová elérj,
Észre sem veszed az út örömét.
Mikor egész nap csak rohansz s aggódsz,
Olyan ez, mint egy kibontatlan ajándék... melyet eldobsz.
Az Élet nem versenyfutás
Lassíts, ne szaladj oly gyorsan
Halld meg a zenét
Mielőtt a dal elillan.

Ismeretlen szerző

Ugye csak tavaszig?

Először elmentek a madarak.
Fészkek maradtak üresen mögöttük,
s a levegőég megszűnt csicseregni –
Ugye csak tavaszig?

Aztán elmentek a levelek.
És színtelen és sötét lett az erdő,
és kósza szélben kezdett dideregni –
Ugye csak tavaszig?

Azután a virágok mentek el,
Most koszorúba kötjük az utolsót,
elborítani sírhantot, koporsót.
Ugye csak tavaszig?

Akkor majd újra csicsereg az égbolt,
és kizöldül az erdő és meleg lesz,
és virág nyílik. Fázunk, búcsúzunk, de
ugye csak tavaszig?

Most még valaki elmegy, aki drága.
Megy a madarak és virágok útján,
megy fényesebb és melegebb hazába.
Kísérünk valakit.

A szeretettől meleg, tiszta hangot
nem halljuk többé, nem látjuk a fénylő
szép mosolyt. Megyünk és búcsúzunk,
de ugye csak tavaszig?

Meddig, Uram? —És borún és ködön
és könnyön, gyászon áthatol a válasz
vigasztaló és csendes ragyogással:
Igen, csak tavaszig!

Azt vallom a halálról, hogy átmenet.
Ez lesz az én húsvétom.
Ő lesz a menny kapuja. Ő lesz föltámadásom...
Ne reszkess tehát, lelkem, ne rettegjél!
Amint a világ teremtésekor a Lélek a káoszra ereszkedett
És megteremtette Isten a világot,
Úgy jön el most is, hogy mindent újjáteremtsen...

Carlo Carretto

Ami az életnek, a halálnak is
értelmet ad.

Antoine de Saint-Exupéry

A halál maradéktalanul kihúzza a
talajt a lábunk alól,
hogy kiszolgáltasson bennünket
az Ég erőinek.

Pierre Teilhard de Chardin

A tavasz és az ősz sohasem
találkozhatnak itt a földön,
mert közöttük van a nagy tél.

Novalis

A mi imánk csekélyke valami – de
hogy az elhunytak imádkoznak
értünk,
hogy imánk kiváltja válaszukat,
az egy olyan mély valóság,
amelyet sohasem leszünk képesek
megérteni,
kimeríteni.

Reinhold Schneider

Az Isteni Irgalmasság tanúságtevői

Magyar kápolnát szenteltek Lengyelországban

„Ünnepi örömmel gyűltünk ma egybe a Szentek közössége kápolna felszentelésére. Ezt a kápolnát a magyar Egyház fogadalmi adományaként ajánljuk fel az Isteni Irgalmasságnak. Méltó kifejezése ez a magyar kápolna a lengyel és a magyar nép, a lengyel és a magyar Egyház ősi barátságának és testvéri szeretetének. Ha végigtekintünk a kápolna gyönyörű mozaikjain, nem csupán magyar szenteket és boldogokat látunk, hanem olyan szenteket is, akik a régió népei számára fontos tanúságtevői voltak Isten Irgalmasságának és Krisztus szeretetének" – mondta Erdő Péter bíboros, Magyarország prímása október 9-én, szombaton, a lengyelországi Krakkó melletti Isteni Irgalmasság bazilikájában található magyar kápolna felszentelésekor tartott szentmisén.

Ötezer magyar zarándok a bazilikában

A Krakkó melletti Lagiewniki kis városába, Fausztína nővér életének és látomásainak helyszínére egyre több országból érkeznek zarándokok. Ezen a szombati napon a magyar hívek töltötték meg az Isteni Irgalmasság bazilikát. Az ünnepi szentmise után Erdő Péter bíboros, Magyarország prímása felszentelte a Szentek közössége magyar kápolnát, mely mostanra készült el a magyar hívek adakozásából. Az ünnepi alkalomra csaknem a teljes magyar püspöki kar, számos pap és több mint ötezer magyar zarándok érkezett. Szlovákiából nyolc autóbusszal érkeztek hívek Vladimir Filo és Andrej Imrich püspökkel, valamint több pappal együtt. Kárpátalját Majnek Antal munkácsi megyéspüspök és Hidász Ferenc OFM püspöki helynök képviselték.

A szentmise végén Erdő Péter bíboros felajánlotta Magyarországot és a környező országokat az Isteni Irgalmasságnak, majd Franciszek Macharski bíboros, Krakkó érseke adta át Szent István király ereklyéjét, amelyet Nagy Lajos magyar és lengyel király 1370-ben a két ország egységének jeléül vitt Lengyelországba. Az ereklyét a szentmise után a magyar kápolnában helyezték el.

A magyar kápolna falain mozaikképeken található számos magyar, lengyel, közép- és kelet-európai szent, valamint szentéletű személy között megtaláljuk több kárpátaljai vértanú – Híra Sándor, Orosz Péter és Boldog Romzsa Tódor vértanú püspökök – ábrázolását is. A mozaikokat Puskás László, kárpátaljai származású görög katolikus pap készítette.

A magyar kápolna

A krakkói Szentek Közössége Kápolna megáldása alkalmából küldött üzenetében II. János Pál pápa kifejezi örömét, hogy létrejött a kápolna, amelyet a magyar katolikusok hite és áldozatkészsége épített a Szentek közössége (Communio Sanctorum) tiszteletére. Öröm számára az is – áll az üzenetben –, hogy az ünnepélyes megáldásra a Magyar Katolikus Püspöki Kar tagjainak, a magyar közélet képviselőinek és e testvéri ország zarándokainak sokasága jelenlétében kerül sor. A pápa hangsúlyozza a lengyel és a magyar nemzet évszázadokat átölelő testvéri kapcsolatát és lelki közösségét. Az új kápolna ennek a barátságnak bizonysága – írja. A Szentatya megemlékezik arról a közös hitbéli örökségről is, amely az életszentség olyan pompás gyümölcseit termette, mint Szent István király, Szent Hedvig és Szent Kinga. Az új kápolna tanúságot tesz erről a közös örökségről.

A Magyar Kurír és saját információk alapján összeállította:
Pápai Zsuzsanna

Mutassuk be a szeretet Istenét

Majnek Antal püspök a Fokoláre mozgalomról

– Püspök atya hogyan került kapcsolatba a Fokoláre-mozgalommal?

– A nyolcvanas évek elején, még Budapesten hívott meg egy tanítványom édesapja egy nyílt napra, ahol bemutatkoztak és tanúságot tettek az akkori fokolárés tagok illetve vezetők.

– Ekkor már be is kapcsolódott a mozgalomba?

– Nagyon tetszett a mozgalom lelkisége. Az egység lelkisége, a közösség építése és általában az evangéliumra, a Szentírásra, az Isten üzenetére, szavára való figyelés nagyon szimpatikussá tette a közösséget. Nagyon szoros kapcsolatot nem tudtam fölvenni velük, csak néha-néha tudtam elfogadni a meghívásukat, hiszen akkoriban szerzetesként működtem, tanultam, aztán tanítottam. Azután hosszú szünet következett: Kárpátaljára jöttem, és itt már csak lazább kapcsolatot tudtam tartani a lelkiséggel. Már püspökként hívtak meg a munkácsiak közvetítésével egy Róma melletti, Castel Gandolfo-i találkozóra Szemedi János görög katolikus püspök atyával együtt abból az alkalomból, hogy Munkácson már vagy tíz éve elkezdődött a mozgalom. Sajnos csak kétszer tudtam részt venni ezen a találkozón, amit minden évben megrendeznek a Fokoláre lelkiségével rokonszenvező püspökök számára.

– Részt szokott-e venni a kárpátaljai rendezvényeken?

– Meg szoktak hívni néha a találkozóikra, bár egyre ritkábban. Mivel itt általában ukrán nyelven megy a beszélgetés, ez nekem sajnos nehézséget okoz. Viszont örülök annak, hogy néhány papunk szintén az érdeklődőkhöz tartozik, és ők eljárnak ezekre a találkozókra.

– Mi fogta meg a mozgalomban?

– Akkoriban, a nyolcvanas évek elején azért tetszett, mert úgy éreztem, a ferences hivatásomban erősít. Az is tetszett, hogy ők senkit nem akarnak más közösségből elvonni, hanem mindenkit a maga helyén akarnak megerősíteni, sőt, vissza is küldik az embert a régi közösségébe, hogy ott legyen világító szerepe. Összefoglalva: mindaz tetszett a lelkiségükben, ami a ferencességben is megtetszett nekem, s ami a kereszténységben is, tehát mindaz, ami az evangélium Jézusára irányítja a figyelmet, az ő tanítására és annak nemcsak egyéni, de közösségi megélésére is.

– A római nagy találkozón kívül részt vett-e más találkozókon is?

– Néhányszor Lengyelországban is részt vettem a szintén püspököknek rendezett kisebb találkozón. Ott röviden, két nap alatt elmondják a római ötnapos találkozó témáit. Ide a közép- és kelet-európai püspököket hívják meg. Nem csupán az elmélet átadása a döntő, hanem az egymással való ismerkedés, baráti kapcsolatok kialakítása, tehát a testvériség ápolása. A találkozó vezetője igyekszik mindenkinek megadni a szót, hogy mindenki hozzászólhasson a témákhoz, illetve tanúságot tegyen arról, saját életében hogyan tudja ő azt az eszmét, azt az ideált megvalósítani.

– Mi a véleménye Chiara Lubichról, a mozgalom alapítójáról?

– Először csak az életéről hallottam és olvastam sokat, de amikor találkoztam vele, az volt a benyomásom, hogy tökéletesen hiteles mindaz, amit hallottam róla. Ez a 84 éves, a pápával egyidős asszony teljesen hitelesen tudja azt még most is elmondani – sugározni, mondhatjuk –, amit ő megélt, átélt az ő életében, kereséseiben. Úgyhogy valóban nagyon-nagyon lelkesen tudja elmondani általában röviden és igen tömören, egyszerű szavakkal, példáival azokat az örökérvényű igazságokat, amik megérintették az ő szívét, és amiért oly sokan követik őt.

– Milyen emlékeket őriz róla?

– Sok érdekes dologról mesélt ő is, ill. videofilmen láttam, amikor például iszlám környezetben járt. Talán a legizgalmasabb a New York-i Harlemben tett látogatása, ahol egy mecsetbe engedték be. Már önmagában ez is csoda volt, hogy egy nőt beengedtek oda, és beszélni is engedték. A rövid beszéde végére úgy átalakult a hallgatósága, hogy ezek a mohamedán, néger férfiak a végére szinte meglágyultak az örömtől és attól az örömteli felfedezéstől, hogy a keresztények Istene a szeretet Istene, és nem az ő ellenségük, hanem szereti őket is. Megdöbbentő volt tapasztalni, hogy Chiara beszédjét mennyire a Szentlélek ereje itatta át, hiszen ezt a győzelmet nem ő érte el, hanem a szavain átsugárzó Lélek, Aki meg tudta győzni ezeket az embereket, mohamedánokat, hogy ő nem ellenség, és az ő Istene valójában az ő Atyjuk, az ő Istenük is. Valahogy ezt sejtették meg, ezt mondták el, amikor Chiara beszéde után ezek az emberek is megszólaltak, és ezekről az élményeikről, pozitív tapasztalataikról, pozitív csalódásaikról beszéltek.

Ugyanez történt az indiai beszéde után is. Ott még az volt az izgalmas, hogy a keresztények között van egy Gandhit szerető kör, és természetesen a többi vallás hívei között is. Ezeknek a találkozóján Gandhi és Szent Ferenc kötötte össze a hindu és keresztény embereket. Szép volt látni, hogy két karizmatikus ember szellemisége hogyan tudja közel hozni egymáshoz a két különböző vallású közösséget. Chiara éppen ennek segítségével tudta a beszédét is elmondani ott, egy nagy vallásközi találkozón. Ugyanaz volt a tapasztalat mindkét közösség részéről, mint a Harlemben is.

Volt még egy nagy élményem, szintén egy videofilmről: amikor Irakba és Iránba látogattak el egy konferenciára a közösség papjai és testvérei, ők is a szeretet Istenéről beszéltek ott. Ezeken az előadásokon több száz muszlim teológiai hallgató volt jelen, és nagyon kellemesen csalódtak a keresztényeknek ilyen Istenében, akiről ők beszéltek. Az összes ilyen tapasztalat azt bizonyítja, hogy sokféleképpen mutatjuk be Istenünket. De úgy látszik, hogy ez az istenkép, amiről a Fokoláre beszél, ez a Szeretet Istenének olyan megélt képe, amelynek a sugárzása, illetve a meggyőző ereje nagyon hatásos és gyümölcsöző.

Az interjút készítette: Pápai Zsuzsanna

A Szentlélek egyik mai válasza

Írások a Fokoláre mozgalomról

„Egy nemzet vagytok"

Larissza a nevem, a munkácsi poliklinika orvosa vagyok. A Fokoláre mozgalommal 1993-ban ismerkedtem meg az első Máriapoli alkalmából, melyet a szlovák testvérek szerveztek.

„Egy nemzet vagytok" – mondta VI. Pál pápa. A Fokoláre mozgalom az Egyház része, melyben új és különböző hivatások születtek. A fokolárék és fokolarinák férfi és női fokolárokban élnek a világban; dolgoznak, mint a többi ember, de elhagyták a hatalmat, családot, mindent. A fokolárok, miként maga Chiara jellemzi: „...újszerű kis közösségek, ahol mindenki igyekszik kölcsönös szeretetben élni, és ilyen módon megtartani maguk között Jézus állandó jelenlétét." Mert Jézus azt mondta: „...ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük." (Mt 18,20) A Fokoláre tagjai lehetnek házas emberek is, akiknek szintén az a hivatásuk, hogy teljesen odaadják magukat Istennek, és közben teljesítsék kötelességüket. Létezik önkéntesek ágazata is. Az Evangélium szerint élnek, melynek segítségével megújítják és élénkítik a társadalmat. Az önkéntesek csoportokat alapítanak, melyeket „mag"-nak neveznek; itt Jézus közelségét élik meg maguk között.

A Fokoláre mozgalom jövőjét a fiatal generáció jelenti. Ezeket a különböző korú fiúkat és lányokat „gen"-eknek (ejtsd: dzsen) nevezzük. Ők is a mozgalom lelkiségét igyekszenek szívből megélni saját életkörülményeikben. Kisebb csoportokban találkoznak, hogy ott készüljenek fel arra, hogy a mozgalom lényegét iskolákban, egyetemeken, játszótereken, más intézményekben, zenészek és művészek között is terjesszék.

A mozgalomhoz papok és szeminaristák is tartoznak. Már néhány éve rendszeresen találkoznak egymással a püspökök is – a mozgalom barátai az egész világról.

Kárpátalján tudtommal csak Munkácson vannak fokolárések, néhány csoportban, magyar és ukrán nyelvűek. Itteni közösségeinkben 1992 óta találkozunk rendszeresen egymással: havonta van találkozó a gyerekek, valamint néhány önkéntes hölgy és az egész közösség számára. Ezeken a találkozókon az Élet igéjén elmélkedünk. Az Élet igéje egy idézet az Evangéliumból, Chiara Lubich magyarázatával, melyet – havonta – minden fokolárés közösség megkap a világon. Ezt élik meg a világban, így válnak élő Evangéliummá. A találkozó lényege, mint ahogy azt a mozgalom lelkisége megkívánja, hogy Jézus köztünk legyen. Igyekszünk túllépni problémáinkon és aggodalmaskodásunkon, és az Igén keresztül ráhangolódni a Szentlélek befogadására. A találkozókon megosztjuk egymással törkevéseinket, tapasztalatainkat, melyek a lelkiség gyümölcseiként tapasztaltunk meg életünkben ott, ahol éppen vagyunk: a munkahelyen, a családban, az utcán, az üzletben... Ez kölcsönösen gazdagít minket, mert példát ad arra, hogyan értékeljem a nálam adódó hasonló helyzetet. Erősíti köztünk a szeretetet.

Vannak nagyobb találkozók is, az úgynevezett Máriapolik – Mária városai –, melyeket 1949-óta évente egyszer rendeznek különféle országokban. Ukrajnában 1993 óta hét alkalommal rendeztek Máriapolit, legutóbbit ez év augusztusában, Munkácson, A közösség az új kultúráért mottóval. Egy Máriapoli minden lakója igyekszik kölcsönös szeretetben élni egymással, megélni az Evangéliumot. Ezek a találkozók 3-4 napig tartanak. Már itt észrevehetőek az új társadalom körvonalai. Különböző korú és hivatású embe-

Találkozás Chiara Lubichhal Lengyelországban

rek találkoznak: papok, szerzetesek, szerzetesnők és világiak. Gyakran meghívjuk rokonainkat és barátainkat, akik nem járnak templomba és katolikus közösségekbe. Az ilyen résztvevőket a Máriapoliban különös figyelemmel övezik, így az „új" embereknek lehetőségük nyílik megtapasztalni, megismerni a Fokoláre mozgalom lényegét. Én pl. munkahelyemről a kollégáimat hívtam meg.

A Máriapolik gyakori vendégei Kijev és Lemberg lakosai is, ahol szintén vannak fokolárések. A résztvevők többsége görög katolikus, a Szlovákiából érkező vendégek római katolikusok, de vannak köztünk pravoszlávok és evangélikusok is.

Az egység karizmáját, mint a Szentlélek ajándékát, Chiara Lubich fedezte fel a barátnőivel még a II. világháború alatt. „Minden megrongálódott: a házak, az emberi életek, az ifjúság ideáljai. Mindez felvilágosított minket, hogy minden hiábavaló. Ennek ellenére mi kerestük az élet értelmét, az ideált, ami nem múlik el, amelyet egy bomba sem tud megsemmisíteni. És mi megtaláltuk a választ. A válasz – Isten. Újból megértettük Őt, olyannak, amilyen Ő valójában – Szeretetnek. Mintha fény világított volna be minket: Isten szeret minket. Isten úgy jelent meg nekünk, mint egy Édesapa, akinek mi vagyunk a lányai. Hinni kezdtünk a szeretetben" – így ír erről Chiara.

Egy alkalommal, amikor az óvóhelyen, a bombázás előtt, a sötét pincében gyertyaláng mellett olvasták a Szentírást, az egyetlen könyvet, melyet mindig magukkal vittek, tekintetük megakadt annál a résznél, ahol Jézus imádkozik az Atyjához: „...hogy mindnyájan egy legyenek; ahogyan te, Atyám bennem vagy, és én tebenned, úgy ők is egy legyenek mibennünk..." (Jn 17,21) Nehéz megérteni ezt az idézetet, de nekik úgy tűnt, hogy nem csak megértették, de pont ezért születtek, megérezték a hivatást az egységre, melyről Jézus tanított. Az egység – mozgalmunk célja. Lelkiségünk újdonsága a közösségi jellem. Amikor Jézus, legnagyobb fájdalmában, a

Fokolárések találkozója Munkácson

kereszten felkiáltott – „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?" –, emberként tapasztalta meg az Istentől való elszakadást. Ezért Jézus jelenti számunkra az erőt ahhoz, hogy megtartsuk az egységet Istennel és magunk között.

Én a Fokoláre mozgalom által fedeztem fel Isten szépségét, a Szeretetet, mint ideált, a szeretetre való hivatást, az életszentségre való törekvést, erősebb akaratot, hogy szeressek. 1993-ig nem törődtem Istennel, számomra Ő elérhetetlen volt, nem foglalkoztam a lelkemmel. Templomba 1992-től járok, de eleinte csak édesanyám unszolására tettem. A Fokoláre által radikálisan megváltozott az életem. A másik fontos dolog: itt második családra leltem, anyákra, apákra, testvérekre a világ különböző országaiban: Izraelben, Libanonban, Olaszországban, Szlovákiában, Csehországban, Németországban stb. Ez mindig örömöt jelent nekem, mert egyke vagyok. Egyszerű, átlagos család voltunk. Idővel mostohaapám megbetegedett, ami komoly hatással volt a családbeli kapcsolatokra. Pont ekkor „avatkozott" Isten az életembe, és mélyreható segítséget nyújtott, melyet mostanáig is állandóan érzek. Emlékszem, hogy az első az volt, hogy elmentem a templomba; ez nagyon fontos lett számomra. Nagy ajándék volt az is, hogy 16 hónapig élhettem az olaszországi Loppianóban, Firenze közelében. Ennek az állandó Máriapolinak 800 lakója nagyon nagy szeretetben él.

Többször találkoztam Chiara Lubichhal, először 1995-ben Olaszországban, egy fokolárés ifjúsági kongresszuson. Nyolcezren gyűltünk össze az egész világról. Még most is emlékszem szavaira, melyekkel a beszéde végén hozzánk, fiatalokhoz fordult: „Nehéz a keresztetek? Legyetek erősek! Vegyétek a keresztet kezetekbe és vigyétek, mint egy zászlót!"

1996-ban Varsó közelében egy új Máriapoli megnyitásakor sikerült kezet fognom vele. A Chiarának adott koncerten Ukrajnából érkezett csoportunk elénekelte az ÉDESANYÁM c. ukrán éneket, amit rögtön fordítottak is neki. Meghatottságában könnyek szöktek a szemébe.

Minden találkozás Chiarával hagyott valamilyen nyomot a szívemben. Minden alkalom után levelet írtam neki, melyekre azonnal válaszolt is. Emlékszem, az egyik levelében magának kért Életigét, egy idézetet a Szentírásból. Ez az idézet még most is sokat jelent nekem, igyekszem a szerint élni.

Koszács Larissza
(Ukrán nyelvből fordította: Zsábej Edit)

A Mozgalom bemutatása

A Fokolare mozgalom a II. világháború idején keletkezett. Az erőszak és gyűlölet közepette Chiara Lubich és társai az egység és az egyetemes testvériség megvalósítását tekintették – és tekintik ma is – legfőbb céljuknak. A legkülönbözőbb foglalkozású, különböző társadalmi rétegekhez tartozó, különböző vallású vagy nem vallásos meggyőződésű emberek kötelezték itt el magukat, hogy egy szolidárisabb, egyesült világ magját alkossák.

Ennek előzménye az volt, hogy 1943-ban Chiara Lubich és első társnői újra felfedezték maguk számára az evangéliumot, és elkezdték együtt megvalósítani. Személyes és közös életük nemsokára jelentősen megváltozott. Az első kis csoport tevékenysége nagyon hamar mozgalommá szélesedett és elterjedt; először Olaszországban vert gyökeret, aztán Európában és az egész világon, különböző népek és kultúrák között.

A lelkiségi irányzat az evangéliumi szeretetet állítja középpontba. Ebből egy lelkiségi és társadalmi megújulási mozgalom született. Az egység lelkisége néven emlegetik, mely kifejezetten közösségi lelkiség. Olyan életstílust alakít ki, mely a keresztény tanokból merít – bár nem hagyja figyelmen kívül, sőt hangsúlyozza a más vallásokban és kultúrákban élő hasonló értékeket – és így ad válasz az élet értelmét és hitelességét érintő kérdésekre, valamint hozzájárul a béke és az egység megvalósításához a világon. Előítéletek omlanak össze; az igazság és a szeretet magjai, melyek ott élnek a különböző kultúrákban, egymást kölcsönösen gazdagító kinccsé válnak. Új távlatok nyílnak a társadalom minden területén, a kultúra, a politika, a gazdaság és a művészet világában.

Különböző kulturális környezetben élik ezt a lelkiséget, s így termékeny párbeszéd nyílik:

– a katolikus világban az egyes emberek és a különböző csoportok, mozgalmak és társaságok között, hogy megerősítsék az egységet;

– a különböző keresztény egyházak között, hogy a teljes közösség felé haladjanak;

– a különböző vallásokkal és a nem vallásos meggyőződésűekkel. Együtt törekszenek az igazság teljességére és az egyetemes testvériség megvalósítására, amire a világon mindenki vár.

A Mozgalmat sokféle ember alkotja: fiatalok és felnőttek, kis és nagy gyerekek, családok és papok, különböző rendekbe tartozó szerzetesek és szerzetesnők, valamint püspökök is.

Az idők folyamán különböző konkrét kezdeményezések születtek. Kulturális területen az Abba iskola, mely egy megújult kultúra kidolgozásán fáradozik; gazdasági téren a Közösségi Gazdaság terve, melyben több, mint 700 cég kötelezte el magát; megszületett a Politikai Mozgalom az Egységért, ezen kívül tanúságtevő városkák, szociális létesítmények, kiadók és folyóiratok működnek.

A Fokoláre mozgalom azok közé a virágzó egyházi mozgalmak közé tartozik, melyekről a pápa úgy nyilatkozott, hogy a Szentlélek válasza korunk drámai kihívásaira.

A Szentszék 1962-ben hagyta jóvá, majd 1990-ben ezt megerősítette az azóta történt fejlődésére nézve is. Különböző elismeréseket kapott az ortodox egyházak, az anglikán, az evangélikus és a református egyház, különböző vallások valamint kulturális és nemzetközi szervezetek részéről egyaránt.

A Mozgalom a 60-as évek végén érkezett el Magyarországra. Ma 900 tagot számlál, és mintegy 10.000-en kapcsolódnak hozzá különböző formában.

A magyarországi Fokoláre mozgalom honlapja alapján (www.fokolare.hu)

Loppiano

avagy a szeretet versenye

Talán még élénken él bennünk a kép, amikor Athénban, az olimpiai játékok alatt egy-egy megmérettetés után a világ minden tájáról összegyűlt élsportolók közül dobogóra lép a legjobb három, és megkapja a bronz-, ezüst- vagy aranyérmet, hozzá koronaként a babérkoszorút, hisz egy-egy sportágon belül most ők lettek a legjobbak. De sejthetjük, mennyi munka, izzadság és edzés áll e győzelmek mögött. Nos, ezek láttán mindig eszembe jutnak Szent Pál szavai: „...aki részt vesz a versenyben, mindentől tartózkodik: ők azért, hogy hervatag koszorút nyerjenek, mi pedig, hogy hervadhatatlant." (I Kor 9,25) A népek apostola tudta, hogy gyakorlással, önmegtagadással sok mindent el lehet érni egy sportban, de annál inkább ismerte a szeretet természetét. Tudatni akarta mindenkivel, hogy nem elég a szeretetről beszélni, nemcsak olvasni és hallgatni kell az Evangéliumot, hanem gyakorolni és életre váltani is.

Ez a gondolat érintette meg korunk egyik nagy karizmatikus egyéniségét – Chiara Lubichot is. Még fiatal lányként, a második világháború idején, a bombázás alatt egy óvóhelyen keményen elhatározta, hogy viszonozni fogja Isten határtalan, atyai szeretetét. Hisz szeme előtt dőlt össze minden, amit elpusztíthatatlannak vélt, mindaz az ideál, amire korábban büszke volt. Megértette, hogy minden mulandó, egyvalamin kívül, hogy csak a szeretet az az ideál, amely elpusztíthatatlan. És ez a szeretet maga Isten, aki végtelenül szereti őt és minden embert. Így hasonló szeretettel fordult Isten és az emberek felé, akikben Krisztust látta. Fiatal barátaival együtt, akik már akkor megérezték a karizmát, amit Chiara Istentől kapott, elhatározták, hogy az evangélium szerint fognak élni. De már az elején nehézségekbe ütköztek, és megértették, hogy még hosszú utat kell megtenniük, míg a szeretetük tökéletes lesz. Ez az út azonban nem tétlen várakozással kell hogy teljen, hanem szorgalmas munkával és imádsággal, vagyis a szeretet gyakorlásával, amely annyira sokszínű és változatos. Chiara és barátai sokat gondolkodtak azon, hogy milyen jó lenne, ha a földön lenne egy hely, ahol mindenki Isten akarata szerint igyekszik élni, egy város, ahol gyakorolni lehet a szeretetet. Igy született az ötlet a már meglévő Fokoláre mozgalmán belül. Ám a Gondviseles kissé váratott magára...

1964-ben azonban a jól szituált toscanai Folonari család egyik tagja, Vincenzzo Folonari, aki maga is mélyen hívő volt, egy földbirtokot ajándékozott a mozgalomnak, nem messze Firenzétől, egy kis település, Incisa Valdarno mellett. Itt nőtt ki a földből, szinte évek alatt, egy kis városka – Loppiano. Évről évre újabb és újabb házak épültek itt. Ma Loppiano már szinte teljesen önellátó. Saját péksége, hatalmas konyhája, sőt bútor- és konzervgyára is van. A bútorgyárban a könnyen megmunkálható toscanai olajfákból főleg gyerekszoba-bútorokat gyártanak, a konzervgyárban pedig finom észak-olasz szőlőkből készült borokat, üdítőket. Most épül a bazilikája, melynek felszentelésére ez év október 19-én kerül sor. A városka kis házcsoportokból áll, amelyek eléggé távol állnak egymástól. Ilyen házcsoportokban élnek külön a fiúk, külön a lányok, a családok és a szerzetesek. Többnyire 1-2 évet töltenek itt, de van, aki már 25 éve itt él, sőt már a szülei is itt laktak.

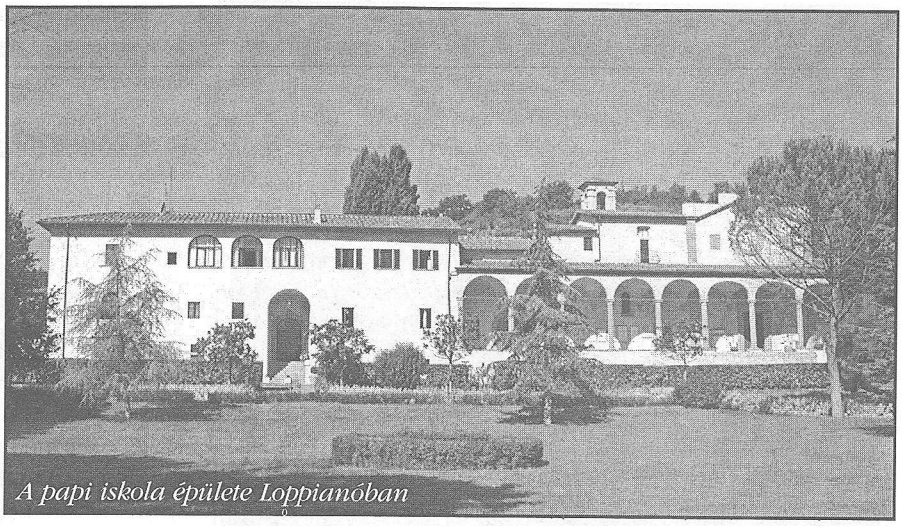
A papi iskola épülete Loppianóban

Loppiano külön érdekessége – papi iskolája, ahová a világ szinte minden részéről érkeznek papnövendékek és papok, hogy itt töltsenek egy-két évet. Általában saját maguk kérik elöljáróiktól, hogy itt a gyakorlatban élhessék az evangéliumot, de van, akit püspöke küld. Az olasz nyelvet mindenki hamar elsajátítja, így gyorsan beilleszkedik a közösségbe. Naponta közös elmélkedést tartanak, ami a szokásos egyéni elmélkedéstől annyiban tér el, hogy miután felolvasták a napi evangéliumot vagy Chiara Lubich egy-egy korábbi írásából egy részletet, csendet tartanak, majd mindenki megosztja gondolatait a közösséggel. A hétköznapok itt általában munkával és imádsággal telnek. Van, aki valamelyik gyárba jár dolgozni, de elkél a segítség a konyhán és a kertben is. Az olasz környezethez hűen, nem maradhat ki a napirendből a délutáni szieszta sem. Hétvégén általában sportolnak és kirándulnak az itt élők. Lehet futballozni, kosárlabdázni, túrázni a toscanai hegyekben, vagy éppen ki lehet ruccani a Tirrén-tenger partjára.

A Loppianóban élő közösségekre a vidámság és az életkedv jellemző, amely egyáltalán nem erőltetett. Mindenki teszi a dolgát, és igyekszik szeretettel szolgálni a közösséget. Itt semmi sem kötelező. Egyetlen dolog van, ami kötelez – az Isten és az emberek iránti szeretet. Sokan kapnak kedvet, főleg fiatalok, az evangéliumi élet megélésére, a szeretet gyakorlására. Miután hazatérnek innen, igyekeznek ugyanezt a szellemiséget megélni otthonukban is, kis közösségeket alkotva. Talán ezért alakultak és alakulnak a világ minden részén ilyen kis szeretetvároskák. Jelenleg kb. 30 ilyen város van a világon. Nevezhetnénk őket kis olimpiai falvaknak is, ahol versenyszerűen lehet űzni a szeretet sportját, és ahol a „sportolók" vágyálma a hervadhatatlan koszorú elnyerése.

Bunda Szabolcs
kispap

A hívő és a szkeptikus

Egy várandós anya két gyermeket hord a méhében. Az egyik „kis hívő", a másik „kis szkeptikus".

A szkeptikus azt kérdezi testvérétől:

– Te hiszel a születés utáni életben?

– Hát persze – mondja a kis hívő. – Az itteni életünk arra való, hogy felkészüljünk a születés utáni életre, hogy elég erősekké váljunk arra, ami ott kint vár bennünket!

– Butaság! – mondja a szkeptikus. – Ez nem igaz! Hogyan nézhet ki a kinti, külső élet?

– Pillanatnyilag még nem tudom – mondja a kis hívő –, de biztos sokkal világosabb, mint itt bent! Talán lehet, hogy a szánkkal fogunk enni és a lábunkkal fogunk menni!

– Az lehetetlen! – mondja a szkeptikus. – A lábunkkal menni és a szánkkal enni!? Micsoda képtelen ötlet! Itt van a köldökzsinór, ami biztosítja a táplálékot. Nem lehetséges élet a születés után, hiszen ez a zsinór már így is túl rövid!

– Dehogynem lehetséges, csak egy kicsit minden másként fog kinézni – mondja a kis hívő.

– Sohasem fog így működni a világ! – véli a kis szkeptikus. – Még soha senki nem tért vissza a születés után! A születés után vége mindennek! Az élet nem más, mint egy nagy, sötét tortúra!

– Még ha nem is tudom pontosan, milyen lesz a születés utáni élet – mondja a kis hívő –, de azt tudom, hogy találkozni fogunk az édesanyánkkal, és ő nagyon vigyáz majd ránk!

– Anya!? Te hiszel egy anyában? Hol van? – kérdezi a kis szkeptikus...

– Itt van körülöttünk, mi benne vagyunk, és általa létezünk, nélküle nem létezhetnénk! – válaszolja a kis hívő.

– Soha nem láttam még semmilyen anyát – mondja a kis szkeptikus –, nincs is ilyen!

A kis hívő elgondolkozik egy pillanatra.

– Néha, amikor nagyon csendben vagyunk, hallhatod, ahogy énekel, vagy érezheted, amikor megsimogatja világunkat! – mondja aztán halkan. – Mindenesetre én hiszem, hogy az igazi életünk a születés után kezdődik!

HAZAI HÍREK

SZEPTEMBER 23-26. Deme Csaba és Kristóf István magyarországi evangelizációs előadóművészek koncertkörutat tettek Kárpátalján. A program során Beregszászt, Bustyaházát, Ungvárt és Rátot látogatták végig, valamint felléptek Karácsfalván, a Háló-találkozón is.

OKTÓBER 3. Medugorjéből Munkácsra érkezett Ljubo Kurtovic atya és Terezia Gazijova, akik közös imádságot tartottak a székesegyházban. A program közös rózsafüzérrel kezdődött, melyet szentmise követett. A szentmise után szentségimádás volt. Az imaestre Kárpátalja különböző városaiból – Husztról, Beregszászról, Szolyváról, Ungvárról, Csapról zarándokoltak ide hívek.

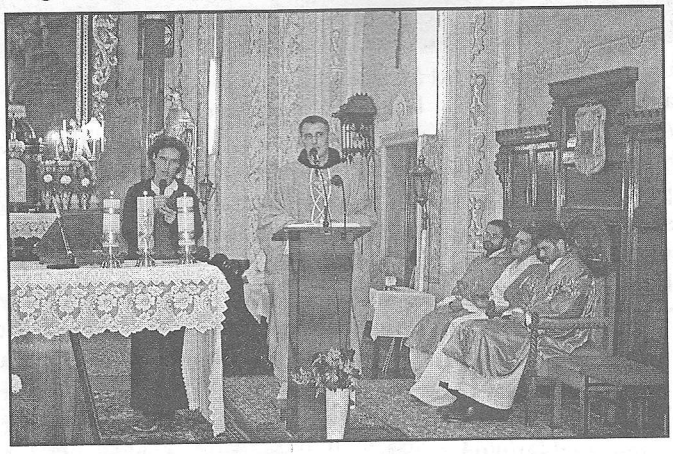

OKTÓBER 8. Egyházmegyénk jubileumi évének soron következő programjaként ünnepi szentmisére került sor a Székesegyházban, Magyarok Nagyasszonya napján.

OKTÓBER 16. Lelkinapot tartottak az ungvári és a járásbeli hitoktatóknak Majnek Antal püspök atya vezetésével a radvánci Szent Gellért Kollégiumban.

OKTÓBER 16. Ifjúsági szentmise volt az ungvári plébániatemplomban, melyet Molnár János ungvári káplán celebrált. A szentmisén a járásbeli fiatalok is szép számmal voltak jelen.

OKTÓBER 17-18. Lelkinapot tartott a munkácsi karitász munkatársainak Szinyákon Babály András atya.

†

2004. október 6-án, hosszú szenvedés után elhunyt BAUMAN FERENC, a Szatmári Egyházmegye papja.

Bauman Ferenc címzetes esperes, nyugalmazott plébános 1955. január 9-én született Csomaközön. Általános iskoláit szülőfalujában, a kisszemináriumot és teológiai tanulmányait Gyulafehérváron végezte. 1981. június 21-én szentelte pappá Dr. Jakab Antal gyulafehérvári püspök. Segédlelkész volt Kaplonyban, majd plébánosként működött Lázáriban, Rahón (1991-1995), legutóbb pedig Erdődön. 2003-ban betegállományba vonult, és a szatmárnémeti papi otthonban élt. Október 8-án temették el Csomaközön.

OKTÓBER 21-24. Cursillót tartottak nők számára Szinyákon a lelkigyakorlatos házban. A kurzuson mintegy 30 fő vett részt.

KÁRPÁT-MEDENCEI HÁLÓ TALÁLKOZÓ KÁRPÁTALJÁN

Komoly előkészítő munka után nagy szeretettel vártuk a mintegy 160 vendéget a HÁLÓ nagytalálkozójára. Karácsfalvára, a Sztojka Sándor Görög Katolikus Líceumba Erdélyből és Partiumból, Felvidékről, Vajdaságból és Magyarországról, hetvenen pedig Kárpátaljáról érkeztek.

A téma, a programok – adottságainkhoz igazodva – a görög és római katolikusok egységét erősítették. Fedor Péter gk. atya előadása nyomán (1Kor 12. fejezet) ki-ki megfogalmazhatta, az egységes test mely részeként milyen értéket képvisel, mivel és mit tehet hozzá Egyházunk építéséhez. Babály András rk. atya pedig (1Kor 13. fejezet) szívünkbe véste, sokféleségünk ellenére, vagy épp azzal együtt: szeressük nagyon egymást!

Római rítusú liturgiát Rácz István újmisés mutatott be, keleti rítus szerint Sasik Milán püspök úr. Az csoda, ahogyan „egy szájjal és egy szívvel" (Aranyszájú Szt. János) dicsérhettük az Urat.

Ugyanilyen csoda, hogy a Kárpát-medence magyar katolikusai, legyőzve minden – elsősorban határátlépési – akadályt, együtt lehettek, együtt elmélkedhettek, együtt néptáncolhattak, együtt énekelhettek.

A vasárnapi régiónkénti megbeszéléseken sokadszorra hangzott el:

Találkozni öröm, egymással kapcsolatot tartani felelősség.

Feladatunk, hogy erősítsük egymást Krisztusba vetett hitünkben!

A találkozó nem szokványos részét képezte a vasárnap délutáni megbeszélés. Ezen a találkozó résztvevői közül is maradtak néhányan, és új vendégek is jöttek. Kárpátalja keresztény kisvállalkozóival gondolkodtunk együtt arról, hogyan segíthetjük egymást a mindennapi munkában, ki figyeli az őket érintő pályázati kiírásokat, hogyan bizonyíthatjuk, hogy tisztességesen is meg lehet élni. Nem könnyű témák. Mégis: a HÁLÓ a közösségek közötti kapcsolat kialakítását és megtartását érzi fontosnak, a HÁLÓ Gazdasági Tagozata a vállalkozók között képzeli el ugyanezt, mert a közösség megtartó ereje nem igen hasonlítható semmihez!

Orosz Rita

FELHÍVÁSOK

OKTÓBER 25. Taizé-ima lesz Ungváron a plébániatemplomban.

OKTÓBER 29. Taizé-imaóra Csapon a római katolikus templomban, este 5 órától. Mindenkit szeretettel hívunk és várunk felekezetre és nemzetiségre való tekintet nélkül.

NOVEMBER 6. Ismét megrendezzük a Kárpátaljai Családok Találkozóját Munkácson, a székesegyházban, reggel 9 órai kezdettel. Mindenkit szeretettel várunk, akkor is, ha nem tud eljönni a család minden tagja. Amíg a

felnőttek előadásokon és beszélgetéseken vesznek részt, addig a fiatalok számára bibliadráma, a gyerekeknek pedig barkácsolás lesz.

NOVEMBER 7. *Ifjúsági szentmise lesz Tégláson a római katolikus templomban. A részletek felől a plébános atyáknál lehet érdeklődni.*

NOVEMBER 18-21. Cursillo lesz férfiak számára Szinyákon, a lelkigyakorlatos házban. Jelentkezni Munkácson a Szervezőirodában személyesen, vagy a (8-2-31) 54670-es telefonszámon lehet, illetve Ungváron az Ifjúsági Irodában a (8-2-22) 34594-es számon.

KÜLFÖLDI HÍREK

II. János Pál pápa új könyve Európáról és a történelem értelméről

VATIKÁN: „Memoria e identitá – *Emlékezet és Önazonosság-tudat – Beszélgetések az ezredfordulón*" – ez lesz a címe a szentatya következő, tavasszal megjelenő történelem-filozófiai művének, amelyben olyan témákat érint, mint napjaink demokráciája, az emberi szabadságjogok, és ezeken keresztül a történelem mélyebb olvasata. Könyvében a pápa válaszol a modern élet kérdéseire és elmélyíti a civilizáció és a vallások kapcsolatát.

Boldog IV. Károly legyen mindannyiunk, de különösen a politikusok példaképe

VATIKÁN: Október 3-án, vasárnap délelőtt szinte nyári melegben és verőfényes napsütésben vehettek részt a világ minden tájáról érkezett zarándokok azon az ünnepélyes szertartáson, amelynek során II. János Pál pápa a Szent Péter téren boldoggá avatott öt szentéletű személyt: két franciát, egy németet, egy Olaszországból elszármazott, Argentínában élő nővért és Károly osztrák császárt és magyar királyt. A két francia: Pierre Vigne és Joseph-Marie Cassant a 17. és a 18. század szülötte volt. Az első rendet alapított, a második trappista papként halt meg fiatalon, Krisztusért és az egyházért ajánlva fel szenvedéseit. A német misztikus és stigmatizált nővér, Anna Katharina Emmerich 1824-ben hunyt el. Az olasz származású Maria Ludovica De Angelis irgalmas nővér 50 éven át a Buenos Aires-i gyermekkórházban szolgálta a betegeket. Károly, az utolsó osztrák császár és magyar apostoli király, 1922-ben száműzetésben halt meg Madeira szigetén. Utolsó apostoli királyunk liturgikus emléknapját október 21-re tűzte ki a szentatya. A boldoggá avatott öt személylyel 1345-re emelkedett a II. János Pál pápa által a boldogok sorába emelt személyek száma. A szentek és boldogok együttes száma ezzel 1828.

A szentatya megnyitotta az Eucharisztiévét

VATIKÁN: Október 10-én, vasárnap, az Úrangyala imádság előtt elmondott beszédében II. János Pál pápa emlékeztetett rá, hogy ezen a napon a mexikói Guadalajarában megkezdődött az Eucharisztikus Világkongresszus, amelynek jelmondata: „A 3. évezred Fénye és Élete az Eucharisztia". A szentatya lélekben egyesült ezzel

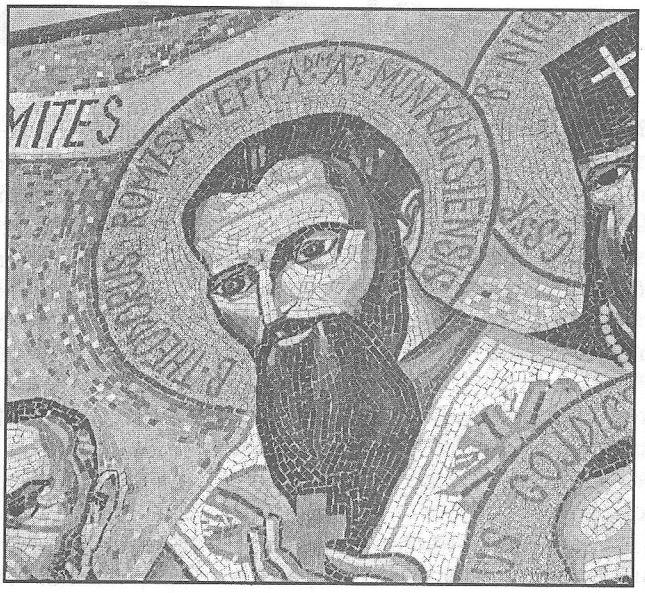

Boldog Romzsa Tódor vértanú püspök képe az október 9-én felszentelt krakkói magyar kápolna falán

a fontos egyházi eseménnyel, egyúttal megnyitotta az Eucharisztikus-évet, s amint arról már beszámoltunk, apostoli levelet küldött az egész Egyház számára: „Mane nobiscum, domine – Maradj velünk, Urunk!" A pápa kiemelte annak fontosságát, hogy a keresztények, felismerve a feltámadt Krisztust a kenyértörésben, készek legyenek az Ő megvallására is a tevékeny szeretet által. Ezzel kapcsolatban a szentatya hangoztatta az egyházmegyei karitászcsoportok fontosságát, kiemelve a római karitászt, amely éppen 25 éve alakult.

Végül a pápa az eucharisztikus asszony, Mária közbenjárására bízta a hívek minden kérését.

Mane nobiscum Domine – Maradj velünk, Uram! Apostoli levél az Eucharisztia évére

VATIKÁN: Október 8-án pénteken délben hozták nyilvánosságra II. János Pál pápa Mane nobiscum Domine, Maradj velünk, Uram! kezdetű apostoli levelét, amelyet a szentatya az Eucharisztia évére írt, s amelyet október 7–én, Rózsafüzér Királynőjének ünnepén látott el kézjegyével a Vatikánban. A pápa figyelmeztet: az Eucharisztia évében a keresztényeknek még erőteljesebben kell tanúságot tenniük Istennek a világban való jelenlétéről, előmozdítva a párbeszéd kultúráját, a közösségvállalást, a szolidaritást, így megteremtve a béke nagy iskoláját.

Az oroszországi vallásközi tanács kibővítését kéri Kondrusiewicz érsek

MOSZKVA: Tadeusz Kondrusiewicz érsek, az Oroszországi Katolikus Püspökkari Konferencia elnöke hivatalosan kérte Vlagyimir Putyin elnököt, hogy bővítsék ki az oroszországi Vallásközi Tanácsot, amelyhez jelenleg nem tartozik hozzá a katolikus és a protestáns egyház. A katolikus érsek szerint a vallások és felekezetek közötti párbeszéd csak akkor lehet eredményes, ha minden vallás képviselői részt vesznek munkájában. Az 1998-ban létesített tanácshoz jelenleg az ortodox, muzulmán, buddhista és zsidó vallás képviselői tartoznak.

MK

Október és november szentjei

Boldog Mór
PÜSPÖK

Ünnepe: október 25.

A hagyomány szerint magyar szülőktől született 1000 körül. István király uralkodása elején iskolás gyermek volt Szent Márton hegyén, a mai Pannonhalmán. 1030 körül a hegy kolostorának apátja volt. 1036-ban a király kiszólította őt a kolostor csendjéből, és a pécsi püspökség élére állította.

Az 1046-ban történt lázadáskor, amely Szent Gellért és több püspök halálát is okozta, Mórnak nem esett bántódása. Egyike volt a három püspöknek, akik Endrét Székesfehérvárott megkoronázták. 1055-ben tanúként aláírta a nevezetes Tihanyi alapítólevelet, mellyel I. Endre újabb bencés apátságot hívott létre. Mór első magyar íróként – természetesen latinul – megírta a két szent remete, András és Benedek életét. 1070 körül halt meg, valószínűleg Pécsett.

Ünnepét 1913-ban október 25-ére rögzítették.

Porres Szent Márton
SZERZETES

Ünnepe: november 3.

Márton atyja, Juan de Porres spanyol lovag volt. Előkelő család sarjaként az Alcantarai Lovagrend tagjai közé tartozott, s mint sokan mások, ő is útra kelt a nemrég fölfedezett Amerika felé, hogy gazdagságot és hírnevet szerezzen magának. Amikor a hódító harcok befejeződtek, Juan lovag Panamában telepedett le, valószínűleg egy indián falu ura lett. De nem volt megelégedve helyzetével, ezért hamarosan Peru felé vette útját és Limában próbált szerencsét. Útjára elkísérte egy néger leány, Anna Velázquez, akinek a lovag megígérte, hogy feleségül veszi. Ennél szebb álma egy színesbőrű leánynak nem is lehetett, de az álom soha nem valósult meg.

1569-ben érkeztek meg Limába, és az egyik külvárosi házban Anna december 9-én egy kisfiút hozott a világra, akit a Martinico, azaz Márton névre kereszteltek. Édesanyja annyi gonddal nevelte Mártont és nővérét, hogy a gyermekek hamarosan a szomszédok mintaképei lettek.

Juan lovag azonban egyszer csak megjelent a nyomorúságos kis lakásban: a gyermekeiért jött. Mindkettőt adoptálta és magával vitte őket Guayaquilba, ahová az alkirály rendelte őt. Diego de Miranda házánál teljesített szolgálatot, s állandóan a nyomában volt a két kisgyermek. Egyszer csak föltették neki a kérdést: valójában miért kíséri őt állandóan ez a két kis mulatt? Ez volt az első alkalom, amikor Márton a megalázó „mulatt" szót hallotta.

Számunkra a mulatt faji megjelölés: néger és fehér bőrű szülők gyermekét jelenti. Akkoriban Közép-Amerikában ez nem faji megbélyegzést, hanem nagyon alacsony társadalmi réteghez való tartozást jelentett. A spanyol gyarmatokon ugyanis a rangsor ez volt: spanyol, indián, néger, és utoljára a mulatt. Annát emiatt nem vette feleségül és nem vitte magával a gyermekek atyja. Sőt, amikor kinevezést kapott a panamai kormányzóságra, a két gyermeket is visszaküldte Limába, az anyjukhoz.

Márton egy Mateo Pasto nevű fürdőmesternél tanulta ki a mesterséget, s melléje sebészi és gyógyszerészi képesítést is szerzett, azaz a mi fogalmaink szerint orvos lett. A sebesültek és a különböző fekélyektől szenvedő betegek egyre szívesebben keresték föl a fiatal, segítőkész orvost, hogy gyógyulást találjanak nála. Márton fáradhatatlan volt a szolgálatban; s az emberek egyszer csak suttogni kezdték, hogy csodás gyógyításokat is művel.

Reggelenként Márton a Szent Lázár-plébániatemplomban misét hallgatott, aztán késő estig a betegeket szolgálta. Rövidesen akkora híre lett és oly sokan keresték, hogy elhatározta: visszavonul ebből a népszerűségből. Édesanyja beleegyezésével egy szép reggelen elindult, hogy fölvételét kérje a domonkosok kolostorába.

A prior az első percben világosan tudtára adta: befogadják, de számítania kell arra, hogy a bőre miatt nem lehet sem pap, sem teljes jogú segítő testvér, hanem meg kell elégednie azzal, hogy szolgaként alkalmazzák és csak a harmadrendben tehet fogadalmat. Maga a prior is tudta, hogy nem ez illetné Mártont, de az érvényben levő előírások értelmében nem tehetett mást. Márton is tudatában volt a sérelemnek, ami érte, s az ereiben csörgedező spanyol vér föl is lobbant, mikor szaktudására és korábbi népszerűségére gondolt, mégis legyőzte indulatait és elhatározta, hogy ilyen körülmények között is kéri fölvételét.

Közben Márton a kolostorban betegápolóként működött, és fokozott szeretettel és tapintattal ápolta a rászorulókat. Reggelenként az első szentmisén vett részt, napközben szolgált, az éjszakák jelentős részét pedig imádságban és virrasztásban töltötte. Hamarosan az egész konvent tisztelettel nézett rá, szentnek tartották.

Limában a 16. század végén tíz kórház működött. A kórházakon belül pedig minden társadalmi rétegnek külön része volt. Márton munkássága következtében a domonkosok kolostora hamarosan inkább hasonlított kórházhoz, mint szerzetesházhoz: szinte minden cellában betegek feküdtek, minden megkülönböztetés nélkül. Amikor a prior – megelégelve a dolgot – kiutasította betegeit, Márton a nővére házát alakította át kórházzá.

Megszámlálhatatlan csodát tulajdonítottak neki, de a legnagyobb csoda alázatossága volt, amellyel szüntelen imádságban és határtalan szeretetben élt.

Vezeklései, a szünet nélküli munka, a napi két-három órás alvás fölemésztette energiáit. 1639 őszén tífuszban megbetegedett. Miközben a láz gyötörte, életszentségét végre elismerték a városbeliek és a rendje is.

November 3-án halt meg. XXIII. János pápa 1962. május 6-án szentté avatta. A világ különböző országaiban az egészségügyi dolgozók védőszentjeként tisztelik. Ünnepe november 5-én volt, 1969-ben áttették november 3-ra.

Életige – 2004. október

„Növeld bennünk a hitet!" (Lk 17,5)

Az elcsüggedt ember kérése ez a tanítványok részéről: időnként ők is meginogtak. Milyen sokszor megfeddte őket Jézus az evangéliumban amiatt, hogy kevéssé hisznek![1] Még Pétert is – a „sziklát", kire később egyházát építette – meg kellett intenie „kicsinyhitűségéért"[2], és imádkoznia kellett érte, hogy meg ne fogyatkozzék a hite.[3]

A hit növelése iránti kérés valójában minden keresztény fohásza, hiszen életünk során mindannyiunk hite mutathat ingadozásokat. Lisieux-i Szent Teréz is, aki pedig egész életében igen mély, gyermeki kapcsolatban állt Istennel, élete utolsó 18 hónapjában erős hitbeli próbatételeken ment át. Úgy mesél erről a próbatételről, mint egy égig érő falról, amely eltakarja a csillagokat.[4]

„Növeld bennünk a hitet!"

Bár tudjuk, hogy Isten a Szeretet[5], mégis tény, hogy gyakran úgy élünk, mintha egyedül lennénk a földön. Mintha nem lenne Atyánk, aki szeret bennünket és velünk van, aki mindent tud rólunk, még a hajunk szálát is számon tartja[6], aki mindent a javunkra fordít, jótetteinket és megpróbáltatásainkat egyaránt.

Magunkévá kellene tennünk János evangélista szavait: „...és mi hittünk a szeretetben."[7]

Hinni ugyanis azt jelenti: érezzük, hogy Isten törődik velünk és szeret minket. Azt jelenti: tudjuk, hogy Istennek mindenre gondja van: minden imánkra, szavunkra, mozdulatunkra, minden szomorú, örömteli vagy közömbös eseményre, minden betegségre, valóban mindenre az általunk fontosnak tartott dolgoktól a legkisebb cselekedetig, gondolatig vagy érzésig.

Isten a Szeretet, és ennek logikus következménye, hogy teljes bizalmunkat Őbelé helyezzük. Így meghitt kapcsolatunk alakulhat ki vele: gyakran beszélünk Hozzá, Elé tárjuk ügyeinket, elhatározásainkat, terveinket. Mindannyian ráhagyatkozhatunk szeretetére, és biztosak lehetünk abban, hogy megért, megerősít és segít bennünket.

„Növeld bennünk a hitet!"

A tanítványok kérésére Jézus így válaszol: „Ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok majd az eperfának: Szakadj ki tövestül és verj gyökeret a tengerben! – engedelmeskedni fog nektek."[8] „...mint a mustármag" – Jézus nem a hit nagyságára helyezi a hangsúlyt. Inkább hiteles hitet kér, amely Őrá épül. Ezért bármit remélhetünk, ugyanis nem csak a saját képességeinkben bízunk.

Ha hiszünk – mégpedig egy olyan Istenben, aki szeret minket –, szertefoszlik a képtelenség érzése. Hihetünk abban, hogy „tövestül kiszakad" a közöny és az önzés, mely gyakran körülvesz bennünket, és ott él a mi szívünkben is. Hihetjük, hogy megoldódik minden családi széthúzás, hogy földünk elindul az egység felé a nemzedékek, a társadalmi csoportok és az évszázadok óta megosztott keresztények között. Hihetjük, hogy kibontakozik az egyetemes testvériség a különböző vallások hívei, a népek és embercsoportok között... Abban is hihetünk, hogy az emberiség eljut majd oda, hogy békében éljen. Igen, minden lehetséges, ha hagyjuk, hogy Isten cselekedjen. Neki, aki Mindenható, semmi sem lehetetlen.

„Növeld bennünk a hitet!"

Hogyan éljük ezt az életigét? Hogyan növekedjünk hitünkben?

Mindenekelőtt úgy, hogy kérjük Istentől – különösen akkor, amikor elárasztanak bennünket a nehézségek és a kételyek – a hit ajándékát. „Uram – kérhetjük Tőle –, add, hogy megmaradjak szeretetedben! Kérlek, hogy egyetlen pillanatig se éljek anélkül, hogy érezném, észrevenném, hinném vagy megtapasztalnám azt, hogy szeretsz engem, hogy szeretsz minket!"

Aztán pedig szeretnünk kell. A szeretet által hitünk erős lesz, gyémántkeménységű. Nemcsak hinni fogunk Isten szeretetében, hanem valóságosan érzékelni is fogjuk lelkünkben, és „csodákat" fogunk látni magunk körül.

Ezt tapasztalta meg egy angol lány is: „Egy nap édesanyám közölte velem, hogy otthagyja édesapámat, és másik lakásba költözik. Nagyon megrázott a hír, szinte kétségbeestem, de nem mondtam neki semmit. Máskor biztos elmenekültem volna, vagy bezárkóztam volna a szobámba zenét hallgatni... Most viszont, mivel elhatároztam, hogy az evangéliumot akarom élni, éreztem, hogy ott kell maradnom ebben a fájdalmas helyzetben, és igent kell mondanom erre a keresztre. Láttam, hogy itt az alkalom, hogy higgyek az Ő szeretetében, minden látszat ellenére.

Azután – félretéve saját véleményemet – próbáltam szeretettel meghallgatni édesanyámat, amikor kitört belőle mindaz, amit édesapámról gondolt. Megtaláltam a módját annak is, hogy közel maradjak édesapámhoz.

Néhány hónap elteltével a szüleim már azon voltak, hogy rendezzék kapcsolatukat. Megdöbbentett, amit akkor édesanyám mondott: „Emlékszel, amikor azt mondtam neked, hogy elválok? A te reagálásod volt az, ami elgondolkodtatott, hogy talán rosszul döntöttem."

Pedig nem is mondtam neki semmit, csak egy csöndes igent Jézusnak, és biztos voltam abban, hogy Ő törődik majd mindennel."

Chiara Lubich

---

[1] vö.: Mt 8,26; 16,8; 17; 20
[2] Mt 14,31
[3] vö.: Lk 22,32
[4] vö.: Egy lélek története, kézirat
[5] vö.: 1 Jn 4,8
[6] vö.: Mt 10,30
[7] 1Jn 4,16
[8] Lk 17,6

Aki „profi" a szeretetben

A feltámadt Krisztus köszöntésével köszöntelek Titeket: „Békesség Nektek!"

Mai levelemben életünk eredeti okáról és végső céljáról szeretnék írni néhány gondolatot. Életetek folyamán bizonyára többször is elértetek arra a „mélypontra", amikor kicsúszott alólatok a talaj, és elveszítettétek az élet értelmét. Valóban gyakran úgy tűnik, hogy minden értelmetlen. Egyszer úgyis meghalunk, és mindent itt kell hagynunk. Életünk eseményeiben azonban mindennek megvan az értelme.

Isten életre hívott bennünket, mert szeret. Ő akarta, hogy legyünk, nem mi kértük Őt, hogy teremtsen meg minket. Mi az oka annak, hogy Isten annyi évszázadon keresztül újabb és újabb embereket szólít életre? A válasz visszavezethető Isten „kibenlétére": Isten a szeretet. A szeretet Isten létezésének a lényege, és ebből kifolyólag az ember létezésének is az eredeti oka. Ha Isten nem lenne a Szeretet, semmi nem is létezne, még Ő maga sem, tehát mi sem. A szeretet nem más, mint energia, amely olyan hatalmas erejű, hogy képes életet adni. A Szeretet akarja az életet, mert Ő maga is az Élet. Isten akarja, hogy éljünk. Ez az Ő legmélységesebb vágya. A mi szívünkbe is belehelyezte ezt az akaratot, ezt a vágyat – a szeretetet, minek következtében mi is akarjuk az életet. Vágyunk rá. Élni akarunk... Ez az energia – a szeretet – tesz minket képessé az életre. Ő éltet minket.

Életünk végső célja ugyanaz, mint eredeti oka, vagyis: a szeretet. Isten – életünk okozója –, aki elsőként szeretett minket. Azért teremtett bennünket, hogy életünk legyen, és bőségben legyen, vagyis: hogy örökké éljünk. Mit jelent örökké élni? Csak ennyit: soha véget nem érő, időtlenidőn keresztül, örökkön-örökké szeretni. Az Isten által egyszer megteremtett emberi élet sohasem ér véget. Itt a földön azért élünk, hogy életünk folyamán megtanuljunk szeretni. Hisz ez lesz a foglalkozásunk örökös létezésünkben.

Hogy ezt a célt elérjük, Isten belénk rejtette rólunk szóló tervét. Életünk folyamán ezt a tervet kell megismernünk és kibontakoztatnunk. Ez a terv pedig nem más, mint önmagunk elfogadása és kibontakoztatása. Isten szerelmi vallomása tehát mi vagyunk és mindaz, ami létezésünk körülményeit alkotja. Ez a terv akkor kezdhet el bennünk kibontakozni, miután elfogadtuk. Isten szerelmének – tehát önmagunknak – elfogadása az első lépés a növekedésben, lelki fejlődésünkben. Amikor elfogadjuk saját magunkat és elhisszük Istennek, hogy feltétel nélkül már most olyannak szeret minket, amilyenek vagyunk, és miután megbocsátottunk Istennek, amiért ilyennek teremtett minket, és már nem haragszunk magunkra hibáink és gyöngeségeink miatt; amikor már végre szembe merünk nézni önmagunkkal, szabadabban fogunk lélegezni, bátrabban merünk majd teljes értékű életet élni, vagyis szeretni.

Amikor önmagunkkal egyenesbe jöttünk, kinyílik előttünk egy ajtó, amelyen keresztülhaladva eljutunk a mellettünk levő – szerető és szeretetre vágyó – ember elfogadásához is.

Életünk tehát itt, a földön nem értelmetlen. Azért élünk, hogy megtanuljunk szeretni a közelünkben élő embereken keresztül. Ez – életfeladat. Próbáljuk meg ezt tudatosan megélni az elkövetkező hónap folyamán. Én pedig kérem értetek Azt, aki ebben „profi" – Jézus Krisztust, a Mestert, hogy tanítson meg Titeket és engem elsajátítani az Ő „mesterségét".

Szeretettel: nővéretek az Úrban
Kinga CJ

A nyolcadik nap

Másnap az Úr visszament, hogy szemrevételezze a Művet. Akadt még néhány tennivaló itt-ott.

Szép kövek hevertek a folyók ártereiben, szürkék, zöldek, pettyesek. De a föld alatt csak megtört, szétlapított köveket lehetett volna találni. Isten megérintette ezeket a köveket, és belőlük születtek a gyémántok, a smaragdok és a többi milliónyi drágakő ott lenn a mélyben.

Az Úr megnézte a virágokat; az egyik szebb volt, mint a másik. „Valami hiányzik" – gondolta, és szellőt fújt rájuk, és íme, a virágok illatosak lettek.

Egy szürke, szomorú madár repült a kezére. Isten füttyentett neki valamit. És a csalogány trillázni kezdett.

Mondott valamit az égnek, és az ég elvörösödött örömében. Így született a napnyugta.

De az Úr mit suttoghatott az ember fülébe, hogy az ember legyen? Azon a réges-régi napon azt suttogta az ember fülébe: „Szeretlek."

Bruno Ferrero *Olykor elég egy napsugár* c. könyvéből

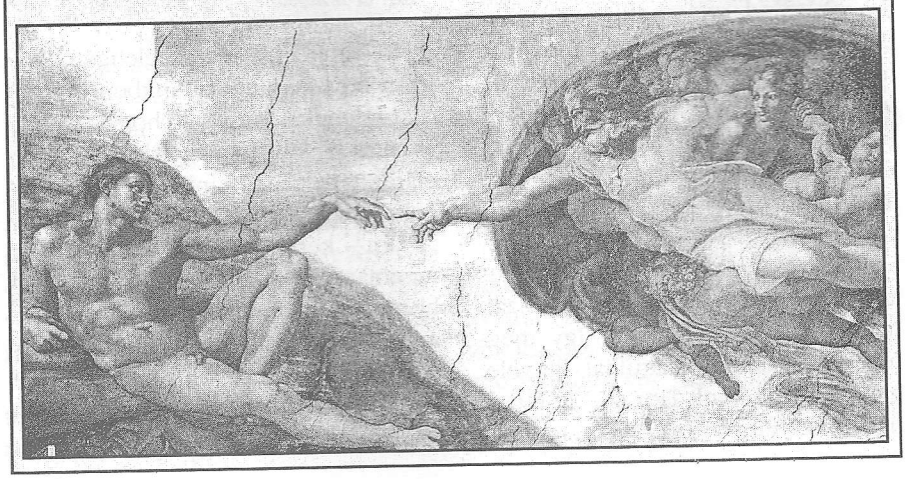

Házaspárok imája

Amikor két ember Isten színe előtt örök hűséget fogad egymásnak, házastársi közösségükbe Istent is meghívják. Számtalan házaspár tapasztalhatta már meg, hogy ennek a „Szent harmadiknak" a jelenléte mennyire szükséges, sőt nélkülözhetetlen ahhoz, hogy valóban mélyüljön közöttük a szeretet, magyarán, hogy boldog legyen a házasság. Mivel azonban hajlunk a bűnre, és gyakran kirekesztjük Istent az életünkből, a kapcsolatainkból, fontos, hogy újra meg újra meghívjuk, visszahívjuk közénk.

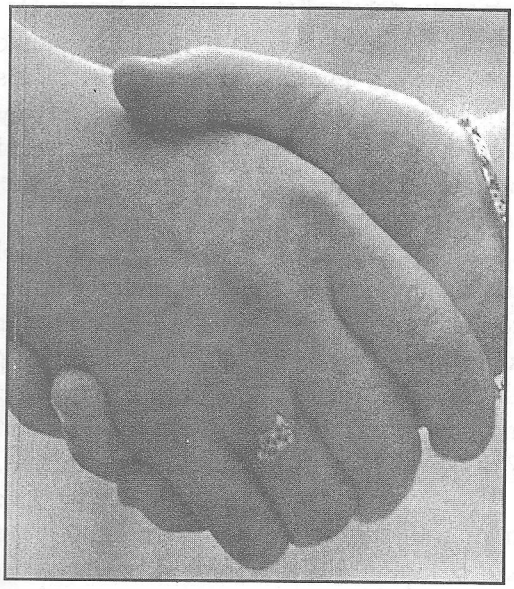

Nagy kincs az idő, amit a férj és a feleség egymásnak ajándékoznak. Többek között olyan beszélgetésekre gondolhatunk itt, mikor a házastársak teljesen jelen vannak egymás számára, egészen átadják figyelmüket, értelmüket, érzelmeiket, egész lényüket, azaz megnyílnak egymás számára. Még ennél is nagyobb erőforrást jelent a közös Istenhez fordulás, ha az szívből és egymással egységben történik.

EGY KISGYERMEKES HÁZASPÁR IMATAPASZTALATA:

„Korábban is fontosnak tartottuk a kettőnk imáját, azon kívül, hogy a gyerekekkel is imádkozunk. De nagyon sokszor elmaradt, és a sok feladatunkra hivatkozva könnyen megadtuk magunknak a felmentést az ima alól. Azután életünknek egy különösen nehéz időszakában egyszer csak elkezdtük mondani a rózsafüzért. Minden este, miután lefektettük a gyerekeket, elimádkoztuk. Régebben nem jelentett sokat számunkra ez az imádság, de hamarosan megtapasztaltuk a benne lévő erőt. Sokszor éreztük a bizonyosságot, hogy Jézus van jelen közöttünk az imádság alatt. Azt is észrevettük, hogy a problémáink, bár nem oldódtak meg mind, felvállalhatóvá váltak számunkra, és hétköznapjainkban erőt kapunk a számunkra nehezebb emberi kapcsolatok megélésére is. Sokszor fáradtan imádkozunk, és van, hogy nem is tudunk igazán odafigyelni. Mégis, úgy érezzük, hogy az imában való kitartásban megtapasztaljuk Isten kegyelmét, Szent Lelke ajándékait. Ez a félóra napjaink egyik legfontosabb ideje."

Egy másik pár arról számolt be, hogy „hivatalos" közös imáik rövid időre korlátozódnak, nagyrészt önállóan imádkoznak, ki-ki a saját időbeosztása szerint. Amikor azonban nehéz helyzetbe kerülnek vagy amikor nagyobb öröm éri őket, megbeszélik a témát, a végén pedig szinte „magától" megy át a beszélgetés imádságba, hálaadásba az örömökért és a nehézségekért egyaránt.

A közös ima minden téren növeli a házastársak egységét, és (a család szintjén) elvezet Jézus főpapi imájának megvalósulásához: „...hogy egy legyenek, amint mi egy vagyunk: én bennük, Te bennem, hogy így ők is teljesen egy legyenek, s megtudja a világ, hogy Te küldtél engem, és szereted őket, amint engem szerettél." (Jn 17,22-23)

Popovicsné Palojtay Márta

GYEREKEK A JÓISTENRŐL

Négyéves kislány a Képes Bibliát nézegeti.

– Biztos, hogy az Úr örül, hogy Ő is benne van egy ilyen imakönyvben...

Kisgyermek imája: „Kérlek, Uram, hogy javítsd meg az ördögöt! És tüntesd el a poklot is... ha tudod!"

„Karácsonykor azt ünnepeljük, amikor az Isten hárommá vált."

Esti ima közben rendetlenkednek a gyerekek. Édesanyjuk rájuk szól:

– Kihez is szólunk, amikor a Miatyánkot imádkozzuk?

– Hát Istenhez és Apához! – hangzik a válasz.

A MENNYORSZÁGRÓL

Óvodás gyerek, kétségbeesetten:

– Ha már a mennyországban leszünk, el kell hagynunk az emeletes ágyunkat?

Imádság közben, a meghalt nagymamát emlegetve:

– És mondd meg, Úr Jézus, a Piri mamának, hogy üdvözlöm!

– Az égből, ugye, nagyon jó a kilátás?

Hároméves kislány, miután hosszan ecsetelték neki a mennyország szépségét:

– Anya, majd ha a mennyországba jutok, te elkapsz egy hosszú kötelet, és kihúzol engem onnan, jó?

Móra Ferenc

János remete

Sok nagy úrnak a nevét elnyelte az idő, aki Mátyás király udvarában pusztította a kenyeret, de a János remetéét nem nyelte el. Pedig az bizony nem sokat koptatta a budai Vár aranyos küszöbét. Kint remetéskedett a budai hegyek közt, azok közül a legmagasabbat máig is őróla nevezik János-hegynek.

Afféle mezítlábas remete volt az a János, mégis fél ország tele volt a hírével. Azt tartották róla, hogy ésszel van tele a feje búbjától a lába ujjáig. Még maga Hollós Mátyás is szívesen beszédbe ereszkedett vele, ha a barlangja körül vadászgatott, pedig ő nemigen szokott észért a szomszédba menni.

Egyszer a szemére is térítették az udvari urak a János remetéhez való jóindulatát.

– Miért van az, urunk, hogy mindnyájunknál többre tartod azt a fatalpú remetét? – kérdezték tőle zúgolódva.

– Azért, mert több esze van, mint mindnyájatoknak együttvéve – nevette el magát a király. Fölzúdultak erre az urak, mint a kifüstölt darazsak. Maga Mátyás is megbánta a nagy őszinteséget. Tréfával akarta elütni hívei bosszúságát.

– Tegyünk egy próbát, urak! Idehozatom János remetét, hadd látom, ki tudtok-e fogni rajta!

El is ment az aranyos hintó János remetéért, vissza is jött az aranyos hintó, de János csak mögötte ballagott. Azt mondta, nincs ő megsántulva, hogy kocsin járjon.

– Lenyelem a fejem, ha csúffá nem tesszük ezt az együgyű embert! – súgta oda az udvari kapitány az udvari könyvtárosnak, ahogy a budai remetét meglátta.

Jánosnak csakugyan olyan ábrázata volt, mint aki háromig se tud olvasni. Kopott ruhája kirojtozódott, kötéllel volt átkötve a derekán, borzas hajában egy-két szénaszál is bujkált, a szemét pedig ijedten sütötte le, mikor a sok nagyurat meglátta.

– Ne félj, szolgám – bátorította a király nyájasan –, azt akarják kipróbálni az urak, mekkora a tudományod.

De bizony János erre a biztatásra sem mert föltekinteni, s a nagy tudományú udvari püspök szinte restellt vele szóba állni. Csak úgy félvállról vetette oda neki a kérdést:

– Hát azt tudod, ugye, atyámfia, hogy az Úristen mindent megtehet?

– Nem lehet biz az, püspök atyám – vágott közbe alázatosan János.

Lett erre nagy zúgás, maga Mátyás is összeráncolta a homlokát, a püspök pedig haragosan kérdezte:

– Hát mit nem tehet meg az Úristen?

– Hegyet völgy nélkül ő sem teremthet – felelte szelíden János. De úgy hátrahúzódott erre a püspök úr, mint aki nagyon szeretné, hogy senki se lássa meg. Annál biztosabb volt a dolgában az udvari könyvtáros. Az olyan kérdést adott, amire maga se tudott volna felelni:

– Azt mondd meg, te remete, hol van a világ közepe?

– Éppen itt, ahol állok – felelt meg János –, ha nem hiszed, uram, mérd utána!

A tudós könyvtáros úgy ellépkedett, mintha mindjárt meg akarná lépni a világ közepét. Annál hányavetibben állt elő az udvari kapitány.

– No, remete, én könnyűt kérdezek tőled. Olyat, amit mindenki tud. Azt mondd meg, mi a különbség köztem meg a lovam közt?

– Semmi se, uram – felelte a remete gondolkozás nélkül.

Lett erre olyan nevetés, hogy a püspök úr is megbékült, meg a tudós könyvtáros is, csak a várkapitány kapkodott kardjához.

– Sose bántsd azt a gyíklesőt, hívem – ütött a vállára Mátyás –, inkább a kést, villát forgassuk helyette!

Azzal az egész udvar bevonult a nagy márványos ebédlőbe, hol csupa arannyal volt fölterítve a nagy diófa asztal. Jutott ott hely mindenkinek, Jánosnak éppen a király mellett.

– Fogj hozzá, szolgám – merítette Mátyás a suhantott levesbe az aranykanalát –, minden becsületes ember megeszi a levesét.

Ette volna ám szegény János, ha kanala lett volna, csakhogy azt elfelejtettek neki adni. Mégpedig szántszándékkal felejtették el, ahogy a sok nevetésre görbült szájról látta. Arra aztán ő is elnevette magát, kétfelé tört egy kalácscipót, kiszedte a fejér belét, a hajával meg úgy bekanalazta a drága jó levest, hogy öröm volt nézni.

Hamarább készen lett, mint a többi az aranykanállal. Akkor aztán szépen kétfelé szakította a cipóhajat, és utánaküldte a levesnek:

– Minden becsületes ember megeszi a kanalát – hunyorított oda a királyra.

De senki se tudott ott többet enni a nagy nevetéstől, s attól fogva senki se vetette szemére Mátyásnak, hogy olyan sokra becsülte a nagyeszű János remetét.

Bibliai vetélkedő

Kérdések Máté evangéliumából

1. Mikor hangzott el a következő szózat?

„Ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik."

a) Jézus születésekor

b) Jézus megkísértésekor

c) Jézus megkeresztelkedésekor

2. Ki mondta kinek?

a) „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek legyenek kenyérré!"

b) „Nekem van szükségem arra, hogy megkeresztelkedjem általad, és te jössz hozzám?"

c) „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem!"

d) „Te kishitű! Miért kételkedtél?"

3. Rakd sorrendbe!

a) Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet.

b) Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa.

c) Boldogok, akik sírnak, mert ők vigasztalást nyernek.

4. Folytasd!

„Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid van, add oda a szegényeknek, és kincsed lesz a menynyekben. Azután ...."

5. Hol találhatóak a következő igerészek?

a) Sokan lesznek elsőkből utolsók, és utolsókból elsők.

b) Legyetek tehát éberek, mert nem tudjátok, mely napon jön el Uratok.

c) Aki közületek a legnagyobb, legyen a szolgátok.

A bibliai vizek helyes megfejtése

1. Nílus (e.)
2. Vörös-tenger (d.)
3. Tigris (g)
4. Kerit-patak (f.)
5. Genezáreti tó (b.)
6. Jordán (a.)
7. Beteszda fürdő (c.)

Kérünk minden megfejtőnket, hogy a borítékon a nevük kivételével ukrán nyelven és olvashatóan tüntessék fel a címüket! Előre is köszönjük!

A válasz az újságban van helyes megfejtése (2004/6. sz.)

1. Kit emlegettek orosz Raffaellóként? *(Jegorovot)*

2. Mit jelent a latin IMMURÁCIO szó? *(Befalazást)*

3. Ki celebrálta a csíksomlyói búcsú szentmiséjét? *(Erdő Péter esztergomi bíboros prímás)*

4. Mi a Vulgata? *(a Szentírás latin fordítása, jelentése: népszerű)*

5. Hol található Bogliasco? *(Olaszországban, Genova mellett)*

6. Mit kell keresnünk ahhoz, hogy meghalljuk Isten hozzánk intézett szeretetteljes vallomását? *(Keresnünk kell a csendet és a magányt.)*

7. Hány éve tartanak a jelenések Medjugorjéban? *(23 éve)*

8. „Mindaz közületek, aki nem mond le arról, amije csak van, nem lehet az én tanítványom." Hol olvashatjuk ezt? *(Az Életigében)*

9. Mi lesz szeptember 30-a és október 3-a között Munkácson a Pákh-házban? *(Cursillo férfiak számára)*

10. Hány éves volt idén Károlyi Lajos atya? *(90)*

A válasz az újságban van kérdései

1.) Kit tisztelnek a világ különböző országaiban az egészségügyért dolgozók védőszentjeként?

2.) A hagyomány szerint honnét ered a ferences címer?

3.) Mi jellemző a Loppianóban élő közösségekre?

4.) Mit hívunk Máriapolinak?

5.) Hol és milyen kápolnát szenteltek fel Lengyelországban?

6.) Melyik osztrák császárt és magyar királyt avatta boldoggá a pápa október 3-án?

7.) Mikor rendezik meg a Kárpátaljai Családok Találkozóját?

8.) Hová engedték be Chiara Lubichot a New Yorki Harlemben tett látogatása során?

9.) Kiknek tartott lelkinapot október 16-án Majnek Antal püspök atya?

10.) Milyen évet hirdetett meg a Szentatya?

A rejtvények megfejtéseit 2004. november 10-ig kérjük beküldeni a szerkesztőség címére!

HUMOR

Keresztrejtvényt fejtenek a székelyek:
– Te, Áron, mi az oroszul, hogy béke?
– Hát mír.
– Hát mer tunni akarom.

– Mit mond a kéményseprő, ha belenéz a kéménybe?
– Hát, a koromhoz képest jól nézek ki.

Két csiga találkozik, az egyik tele van horzsolásokkal.
Erre megkérdezi a másik:
– Hát veled meg mi történt?
– Áhh! Ne is mondd... rohanok az erdőben, és hát egyszer csak nem kinőtt elém egy gomba!

Hogy hívják a kínai telefonszerelőt?
– Ni Csak Ki Cseng.

– Doktor úr, baj van a légzésemmel.
– Nem gond, majd megszüntetjük!

Két sárkány beszélget:
– Haaaaaa...
– Na, ne égess már!

– Doktor úr, mindenki hazugnak néz!
– Ezt azért nem hinném...

A kis szög utazik a villamoson. Felszáll egy idősebb szög, és a kis szög átadja a helyét. A nagy szög megsimogatja a fejét, és azt mondja:
– Derékszög!

Egy nő felszállt az autóbuszra és reklamál:
– Nahát, nincs itt egy gentleman sem?
Valaki válaszolt:
– Gentleman van, csak hely nincs.

Részlet egy temetési beszédből:
– Szomorú szívvel és mély fájdalommal búcsúzunk János testvérünktől, aki az örök boldogságba költözött...

Egy építkezésen a kőművesmester mérgesen agyontapos egy csigát. A segéd kérdi:
– Mit ártott az a csiga?
– Teljesen az idegeimre ment azzal, hogy egész nap követett.

Mi a nemzetségünket egészen a honalapító Árpádig tudjuk visszavezetni.
– És a maga családja milyen régi?
– Nem tudom megmondani, asszonyom, minden iratunk elveszett az özönvíz idején.

Mit kiabál a fuldokló programozó?
– F1, F1, F1, F1, F1, F1!!!

Viharos tengeren hányódik a hajó. A kapitány odamegy a fedélzeten utazó paphoz:
– Atyám, ha nem javul meg az idő, egy órán belül mindannyian a mennyországban leszünk.
Mire a pap rémülten felkiált:
– Isten mentsen minket ettől!

Csuhadarabból címer

Assisi Szent Ferenc 1220-21 táján Spanyolországba indult. Útközben eljutott Piemontba is, a Savoyai-család palotájába. Savoyai Tamás és felesége, Borbála szívesen látták vendégül, habár Ferenc mindig jobban szerette „az Úr asztalát", a koldulást. Amikor a háziasszony valami kis emléket kért a látogatótól, Assisi Poverellójának nem maradt más hátra, minthogy leszakítson egy darabot csuhájának ujjából. Ezt az ajándékot hamarosan ereklyeként tisztelték a ferencesek Susiban épült templomában, majd pedig Chamberyben.

A hagyomány szerint a ferences címer Piemontból ered. A címeren feszületre fektetett, két egymást keresztező kéz látható. Megjelenése az idők folyamán különböző változásokon ment át, de alapvető jellegzetességeit mindmáig megtartotta.

Mi az abszolút közöny?
– Nem mindegy?

– „Az ajtó nyitva van." Melyik itt a főnév? – kérdezi a tanárnő.
– Az ajtó.
– És ha azt mondom: „Az ajtó és az ablak nyitva van."
– A huzat.

Megfejtők

Bibliai vizek

Barna Mária (Csap)
Bodák Hajnalka (Técső)
Bucsok Sándor (Nagyszőlős)
Demkó Miklós (Bene)
Fedeles Krisztina (Munkács)
Kékes Valéria (Nevetlen)
Kricki Viktória (Bakos)
Males Viktória (Csap)
Máté Péter (Tiszaásvány)
Molnár Oszkár (Nagygejőc)
Perduk Viktória (Csap)
Román Bianka (Szürte)
Simon Anna (Munkács)
Simon György (Munkács)
Szabó Beáta (Bakos)
Szviscsu Marina (Nagyszőlős)
Tóth Gergely (Bakos)

Könyvjutalomban Fedeles Krisztina munkácsi olvasónk részesült. Gratulálunk!

A válasz az újságban van

Barna Mária (Csap)
Bodák Hajnalka (Técső)
Bucsok Sándor (Nagyszőlős)
Fedeles Krisztina (Munkács)
Kékes Valéria (Nevetlen)
Máté Péter (Tiszaásvány)
Molnár Oszkár (Nagygejőc)
Perduk Viktória (Csap)
Román Bianka (Szürte)
Roszpopa Gabriella (Huszt)
Simon Anna (Munkács)
Simon György (Munkács)
Szabó Beáta (Bakos)
Szilvási István (Nagyszőlős)

Könyvjutalomban részesült Perduk Viktória csapi olvasónk.
Gratulálunk!